

ภาคผนวก ข
บทสนทนาของจิวอี้

บทสนทนาของจิวอี้

บทสนทนาที่ 1

จิวอี้ : “ข้าพเจ้าจะขออาสาทำการด้วยท่านจะได้ช่วยกันคิดการใหญ่สืบไป”

ซุนเซ็ก : “แม้ท่านสมัครด้วยเรา ดังนั้นการซึ่งเราคิดไว้นั้นก็จะสำเร็จโดยง่าย”

จิวอี้ : “ในเมืองกังตั้งนั้นมีคนคืออยู่สองคนท่านรู้จักหรือไม่”

ซุนเซ็ก : “สองคนนั้นชื่อไร”

จิวอี้ : “คนหนึ่งชื่อเตียวเจียวชาวเมืองเพ็งเสี๋ย คนหนึ่งชื่อเตียวเหียนชาวเมืองกงเหลง สองคนนี้มีปัญหาเป็นอันมาก บัดนี้หนีโจรมาอยู่เมืองกังตั้ง ท่านจงคิดอ่านให้ไปเชิญมาจะได้ช่วยกันคิดการสืบไป” (น.200)

จากบทสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนากันครั้งแรกหลังจากที่ซุนเซ็กและจิวอี้ไม่ได้เจอกันมานาน และซุนเซ็กได้ชวนจิวอี้อยู่ทำราชการด้วยกัน จิวอี้จึงตอบกลับโดยใช้ **หลักตรงประเด็น** คือ พูดในสิ่งที่สอดคล้องกับบทสนทนา ตอบตกลงที่จะไปช่วยราชการซุนเซ็ก ดังคำที่ว่า “ข้าพเจ้าจะขออาสาทำการด้วยท่านจะได้ช่วยกันคิดการใหญ่สืบไป” ซึ่งเป็นผลให้ซุนเซ็กเกิดความพึงพอใจ

จากนั้น จิวอี้พูดถามซุนเซ็กว่า “ในเมืองกังตั้งนั้นมีคนคืออยู่สองคนท่านรู้จักหรือไม่” จากการถามคำถามดังกล่าว จิวอี้ใช้ **หลักคุณภาพ** ในการถาม เนื่องจาก ตัวจิวอี้รู้อยู่แล้วว่า สองคนดี ที่ต้องการให้ซุนเซ็กไปชวนมาทำราชการด้วยนั้นเป็นใคร จึงเอ่ยถามไป เป็นผลให้ซุนเซ็กถามกลับมว่า สองคนที่เอ่ยถึงนั้นเป็นใคร

จากนั้นจิวอี้ให้ข้อมูลว่า “คนหนึ่งชื่อเตียวเจียวชาวเมืองเพ็งเสี๋ย คนหนึ่งชื่อเตียวเหียนชาวเมืองกงเหลง สองคนนี้มีปัญหาเป็นอันมาก บัดนี้หนีโจรมาอยู่เมืองกังตั้ง” จากการพูดดังกล่าว เป็นการบอกข้อมูลเกี่ยวกับสองคนดี ที่จิวอี้เอ่ยถึง ให้ซุนเซ็กทราบว่าเป็นใคร อยู่ที่ไหน จึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักปริมาณ** ในการสนทนา คือพูดให้ข้อมูลเท่าที่จำเป็นไม่มากไม่น้อยเกินไป จากนั้น จิวอี้ใช้ **หลักตรงประเด็น** ว่า ดังคำที่ว่า “ท่านจงคิดอ่านให้ไปเชิญมาจะได้ช่วยกันคิดการสืบไป” จะเห็นว่า คำพูดที่จิวอี้ใช้ เป็นคำที่แสดงให้เห็นว่าพูดอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งเป็นผลให้ซุนเซ็กส่งจิวอี้ไปเชิญเตียวเจียว และเตียวเหียนมาอยู่ทำราชการด้วย

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวยี่ใช้หลักตรงประเด็น หลักคุณภาพ หลักปริมาณ และหลักตรงประเด็นในการสนทนากับซุนเซ็ก ทำให้การพูดครั้งนี้สัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 2

ฝ่ายจิวยี่ซึ่งซุนเซ็กให้คุมทหารไปรักษาค่านปากีวนั้น ครั้นรู้ข่าวว่าซุนเซ็กถูกเกาทัณฑ์ป่วยอยู่ จึงพาทหารรีบกลับมาถึงเมืองกังตั้ง รู้ว่าซุนเซ็กตายก็ตกใจ จึงเข้ามาออกศพซุนเซ็กร้องไห้รำไรต่างๆ นางงอสูหยินกับซุนกวนจึงออกมาบอกจิวยี่ตามคำซุนเซ็กตั้งไว้ทุกประการ

จิวยี่ : “ซุนเซ็กก็ได้มีบุญคุณแก่ข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะช่วยทำนุบำรุงซุนกวนไปตามสติปัญญาโดยสุจริตจนกว่าจะสิ้นชีวิต”

ซุนกวน : “ตัวเรานี้ก็ยังมีบุญคุณแก่ความอยู่ ซุนเซ็กผู้พี่มอบตราสำหรับเมืองแกลการทั้งปวงไว้แก่เรา แลตัวท่านผู้ทำนุบำรุงจะให้เรารักษาบ้านเมืองประการใดจึงจะมีความสุขสืบไป”

จิวยี่ : “คำโบราณกล่าวไว้แต่ก่อนว่า ถ้าผู้ใดจะเป็นเจ้าบ้านผ่านเมือง ให้เกลี้ยกล่อมช่องสุ่มผู้คนซึ่งมีสติปัญญาแลทหารฝีมือไว้มาก บ้านเมืองจึงจะปรกติสืบไป ถ้าผู้ใดทิ้งคำโบราณดังนี้เสีย เมืองนั้นก็จักเกิดอันตราย ซึ่งท่านได้เป็นเจ้าเมืองครั้งนี้ จงคิดอ่านตามคำโบราณ บ้านเมืองจึงจะอยู่เป็นสุข

ซุนกวน : “พี่เราได้สั่งไว้ว่า การช่างในฝ่ายพลเรือนนั้นให้ปรึกษากับเตียวเจียว และการฝ่ายทหารนั้นให้คิดอ่านด้วยท่าน”

จิวยี่ : “จึงแก้งล่อมตัวว่า เตียวเจียวนั้นมีสติปัญญามาก ควรตรึงตรองการพลเรือนซึ่งซุนเซ็กสั่งให้ข้าพเจ้าช่วยทำนุบำรุงการฝ่ายทหารนั้น ข้าพเจ้าก็จะตั้งใจทำสนองคุณไปตามรู้ตามเห็น แต่เกรงอยู่ว่าสติปัญญาข้าพเจ้าคิดไปไม่ถึง การทั้งปวงก็จะพร่องไป ข้าพเจ้าเห็นว่าโลซกชาวเมืองตั้งฉนวนนั้นมีสติปัญญาเป็นอันมาก ทรัพย์สิ่งลึกลับบริบูรณ์ทั้งมีกตัญญู เมื่อบิดาโลซกตายนั้น โลซกปรนนิบัติรักษามารดาบิดา แล้วเอาทรัพย์ให้ทานแก่คนยากไร้เนืองๆ และเมื่อข้าพเจ้าคุมพรรคพวกประมาณสามร้อยอยู่ตำบลเจาเตียงนั้นพอข้าพเจ้าเข้าหาโลซกก็มีข้าวอยู่สองตู้

ยุ่งละสามพันถึง ข้าพเจ้าจึงพากันไปขออาหาร โลกก็มีความยินดี ให้อาหารข้าพเจ้ายั้งหนึ่ง
ครั้นอยู่มาโลกก็พามาตราแครงรอบคร้วไปอยู่ตำบลชยกโฮ้ มาตราโลกถึงแก่ความตาย โลกนั้นก็
มีเอนคนหนึ่งชื่อเล่าจูเจียง บัดนี้เล่าจูเจียงชักชวนโลกจะไปอยู่ด้วยเตงโป้เจ้าเมืองเจาฮ้อ โลกนั้นก็
ยังไม่ไป ขอให้ท่านแต่งผู้มีสติปัญญาไปเกลี้ยกล่อม เชิญโลกมาไว้จะได้ช่วยคิดการต่อไป

ขุนกวน : “ซึ่งจะหาผู้ใดไปนั้นไม่เหมือนท่าน” (น.404-405)

จากบทสนทนาข้างต้น เมื่อจิวอี้ได้ฟังคำจากนางงอฮูหยิน ว่าขุนเซ็กต้องการให้จิวอี้ มาอยู่
ทำราชการกับขุนกวน จะเห็นว่า จิวอี้ จึงตอบกลับไป ว่า“ขุนเซ็กก็ได้มีบุญคุณแก่ข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้า
จะช่วยทำนุบำรุงขุนกวนไปตามสติปัญญาโดยสุจริตจนกว่าจะสิ้นชีวิต” จากการพูดดังกล่าว จิวอี้
พูดโดยกล่าวถึงบุญคุณที่ขุนเซ็กมิให้ตนในอดีต จึงจะขออยู่ทำราชการกับขุนกวน จนกว่า
จะสิ้นชีวิต การพูดดังกล่าว เป็นการแสดงความจริงใจในการสำนึกถึงบุญคุณของขุนเซ็กในอดีต
จึงสอดคล้องกับการใช้หลักคุณภาพ เพราะจิวอี้พูดในสิ่งที่เป็นความจริง ที่ตนเคยได้รับจากขุนเซ็ก
จนยอมมอบชีวิตให้

เมื่อขุนกวน ได้ฟัง จึงกล่าวถ่อมตนว่าตนยังเป็นหนุ่ม และขอคำปรึกษาจากจิวอี้ว่า ตนควร
ปกครองบ้านเมืองอย่างไร เมื่อจิวอี้ได้ฟัง จึงยกคำกล่าว โบราณขึ้นพูดว่า “คำโบราณกล่าวไว้แต่ก่อน
ว่า ถ้าผู้ใดจะเป็นเจ้าบ้านผ่านเมือง ให้เกลี้ยกล่อมช่องสุ่มผู้คนซึ่งมีสติปัญญาเล่ห์เหลี่ยม ใฝ่ใจมาก
บ้านเมืองจึงจะปรกติสืบไป ถ้าผู้ใดทิ้งคำ โบราณดังนี้เสีย เมื่อนั้นก็จะเกิดอันตราย ซึ่งท่านได้เป็น
เจ้าเมืองครั้งนี้ จงคิดอ่านตามคำโบราณ บ้านเมืองจึงจะอยู่เป็นสุข” จากการพูดดังกล่าวสอดคล้อง
กับหลักปริมาณ คือ จิวอี้พูดให้สาระข้อมูลเท่าที่จำเป็น ไม่มากหรือน้อยเกินไป ยกตัวอย่างคำกล่าว
โบราณให้ขุนกวนเห็น และเข้าใจ เพื่อให้ขุนกวนได้คิดทำตามคำโบราณสอนไว้

เมื่อขุนกวน ได้ฟังคำแนะนำดีๆ จากจิวอี้ ก็ได้แลเห็นสติปัญญา จึงกล่าวถึงสิ่งที่ขุนเซ็กได้
สั่งไว้ก่อนตายว่า การช่างในฝ่ายพลเรือนนั้นให้ปรึกษากับเตียวเจียว แลการฝ่ายทหารนั้นให้คิดอ่าน
ด้วยท่าน เป็นการยกย่องชมเชยสติปัญญาของจิวอี้

เมื่อจิวอี้ได้ฟัง จิวอี้ ตอบกลับโดยการพูดถ่อมตัว และยกย่องเตียวเจียวว่ามีสติปัญญา
เหมาะสมกับตำแหน่งที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือน ส่วนตนนั้นเกรงว่าจะมีสติปัญญาไม่พอจะคิดทำ
การฝ่ายทหาร จากการพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการละเมิดหลักปริมาณ คือ พูดถ่อมตน

เพื่อให้ชุนกวนเห็นความสำคัญของการเจริญ ผู้มีสติปัญญามาอยู่ทำราชการเพิ่ม ดังจะเห็นว่า ต่อจากนั้นจิวอี้ได้กล่าวถึง โลกก ว่าเป็นผู้มีสติปัญญา และมั่งมีทรัพย์สิน พร้อมทั้งเป็นคนกตัญญู และมีเมตตาแก่คนยากจน มีการยกตัวอย่างสิ่งที่โลกกกระทำอย่างชัดเจน การพูดดังกล่าว จึงสอดคล้องกับการใช้หลักคุณภาพ คือ พูดในสิ่งที่จิวอี้รู้จริง และเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างตน กับโลกก โดยมีจุดมุ่งหมายจะให้ชุนกวนเห็นความสำคัญของโลกก และเชิญตัวโลกกมาทำราชการ ด้วย ซึ่งเมื่อชุนกวนได้ฟังคำแนะนำดังกล่าวก็มีความยินดี จึงกล่าวชมจิวอี้ว่า “จะหาผู้ใดไปนั้น ไม่เหมือนท่าน” แล้วชุนกวนก็จัดแจงเอาสิ่งของให้จิวอี้เอาไปให้โลกกเป็นอันมาก

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักคุณภาพ หลักปริมาณ การละเมิดหลักปริมาณ ในการสนทนากับชุนกวน ทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 3

จิวอี้ก็รับเอาของทั้งนั้น แล้วพาบ่าวไพร่ไปยังขยกโธ่ จึงเอาของทั้งปวงให้โลกก

จิวอี้ : “ชุนกวนรู้ว่าท่านมีสติปัญญา ทั้งน้ำใจก็โอบอ้อมอารี จึงให้เรามาเชิญท่านไปหวัง จะให้ช่วยคิดการบำรุงบ้านเมืองให้อยู่เย็นเป็นสุข”

โลกก : “เราได้รับคำเล่าขานเรื่องไว้ว่าจะไปอยู่ด้วยเตงไปเมืองเจาอ้อ”

จิวอี้ : “จึงว่า เมื่อครั้งองค์ฮ่องเต้เป็นขบถได้ราชสมบัตินั้น บ้านเมืองก็เป็นจลาจลอยู่ ม้าอาวน ทหารนั้นจึงว่าแกฮั่นกงจู๊ว่า อันบ้านเมืองก็เป็นจลาจลอยู่ขณะนี้ ผู้ใดซึ่งมีฝีมือแลสติปัญญานั้น ไม่ควรจะนั่งอยู่ให้ผู้ใหญ่มาหา ให้พิเคราะห์ตรึกตรองดูว่า ท่านผู้ใดซึ่งมีน้ำใจกว้างขวางโอบอ้อม อารีควรจะเป็นเจ้านายได้ ก็ให้เร่งคิดอ่านเข้าอยู่ด้วย จะได้เป็นที่พึ่งสืบไป บัดนี้ท่านแจ้งอยู่ว่า ชุนกวนนายของเรา มีน้ำใจกว้างขวางอารีรักทหารซึ่งมีฝีมือ ทั้งผู้มีสติปัญญาเป็นอันมากประการ หนึ่งถ้าผู้มีสติปัญญาจะว่ากล่าวทัดทานสิ่งใด ชุนกวนก็เห็นด้วย แลน้ำใจเรานี้เห็นอยู่ว่า ท่านอยู่กับ ชุนกวนนั้นดีกว่าอยู่ที่อื่น ซึ่งเราว่าทั้งนี้ท่านคำริคุณจงควร” (น.405)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ได้เจรจา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการให้โลซก ไปทำราชการกับซุนกวน จึงเริ่มการสนทนา โดยการกล่าวยกย่องโลซกว่า ซุนกวนรู้ว่าโลซกเป็นผู้มีสติปัญญา มีน้ำใจโอบอ้อมอารี จึงให้ตนมาเชิญโลซกไปทำราชการด้วยเพื่อให้บ้านเมืองเป็นสุข จากการพูดของจิวอี้จะเห็นว่า จิวอี้มีการพูดเป็นลำดับขั้นตอน อย่างชัดเจนของการมาพบโลซก คือ เริ่มจากชื่นชมชื่อเสียงของโลซกในด้านความมีสติปัญญา และน้ำใจโอบอ้อมอารี ซึ่งซุนกวนผู้เป็นนายของตนรู้ เพื่อให้โลซกได้รับรู้ว่าซุนกวนชื่นชมในตัวโลซก และต้องการเชิญให้โลซกไปอยู่ทำราชการด้วย จึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูด คือ มีการพูดอย่างชัดเจน โดยการอธิบายเป็นลำดับขั้นตอนในการสนทนา

เมื่อโลซก ได้ฟัง ด้วยความที่เป็นคนสัตย์ซื่อ จึงตอบไปตามความจริงว่าตนได้รับคำสั่งจิวอี้แล้วว่า จะไปอยู่ด้วยเตงโป้เมืองเจาอ้อ

จิวอี้ได้ฟังคำปฏิเสธของโลซก จึงเล่าเหตุการณ์ในอดีต เมื่อครั้งเองมั่งเป็นขบถ ว่า “ผู้ใดซึ่งมีฝีมือแลสติปัญญานั้นไม่ควรจะนั่งอยู่ให้ผู้ใหญ่มาหา ให้พิเคราะห์ตรองดูว่า ท่านผู้ใดซึ่งมีน้ำใจกว้างขวางโอบอ้อมอารีควรจะเป็นเจ้านายได้ ก็ให้เร่งคิดอ่านเข้าอยู่ด้วย จะได้เป็นที่พึ่งสืบไป” และกล่าวยกย่องชมเชยซุนกวนว่า เป็นผู้ที่มีน้ำใจกว้างขวาง รับฟังความคิดเห็นของลูกน้อง จากการพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณ คือ ให้ข้อมูลที่จำเป็น เพื่อโน้มน้าวใจให้โลซก ได้คิดเห็นตัวอย่างการกระทำของผู้มีสติปัญญา ในอดีต และชมเชยซุนกวนว่ามีคุณสมบัติของความเป็นนายที่ดี จากนั้น จึงพูดแสดงความคิดเห็นว่า ถ้าโลซกไปอยู่กับซุนกวนเห็นว่าจะดีกว่าไปอยู่กับคนอื่น จากการพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับหลักตรงประเด็น คือ พูดในสิ่งที่ เป็นจุดมุ่งหมายของตนคือ อยากให้โลซกไปอยู่ช่วยราชการซุนกวน ซึ่งเป็นผลให้โลซกเห็นชอบด้วย และตกลงไปอยู่กับซุนกวน

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักวิธีพูด หลักปริมาณ และหลักตรงประเด็นในการสนทนากับซุนกวน ทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 4

พอจิวอี้รู้ว่าโจโฉยกกองทัพมาตั้งอยู่ชายทะเลเมืองเกงจิ๋วจะมาตีเมืองกังตั๋งก็รีบมา

ฝ่ายโลซกแจ้งว่าจิวอี้มาถึงก็รีบไปหา แล้วแจ้งเนื้อความซึ่งขุนกวนปรักษาหาหรือจะคิดอ่าน ต่อสู้ด้วยกองทัพโจโฉทุกประการ จิวอี้จึงว่าแก่โลซกว่าอย่าวิตกเลย ไว้เป็นธุระเราจะคิดอ่าน กระทำเอง และให้ไปพาขงเบ้งมาให้พบคน

เตียวเจียวกับโกะหยง เตียวเหียน โปจิ๊ดเข้ามาเยี่ยมจิวอี้ค้ำนบกันแล้ว

เตียวเจียวจึงถามว่า : “ท่านไปทำการอยู่ ณ เมืองกวนหยงนั้นยังรู้ข่าวกิจราชการฉันทใดบ้าง”

จิวอี้บอกว่า : “ไม่รู้”

เตียวเจียวจึงว่า : “บัดนี้โจโฉยกกองทัพมาตั้งอยู่ชายทะเลเมืองเกงจิ๋ว ให้มีหนังสือเกลี้ยกล่อม ขุนกวนนายเราจะให้ออกไปหา ดั่งหนึ่งจะไม่คิดทำร้าย แต่เห็นว่าจะไม่สุจริต จะกลับทำร้ายเรา เป็นมั่นคงข้าพเจ้าทั้งปวงได้ปรักษาว่า จะให้ขุนกวนออกไปนอนน้อมตามประเพณี บัดนี้โลซก ไปพาขงเบ้งมาว่ากล่าวนายเราจะให้ออกไปต่อสู้กับโจโฉ ทั้งโลซกก็เห็นชอบไปด้วย ข้าพเจ้าทั้ง ปวงมิเต็มใจ ด้วยเห็นว่าขงเบ้งคนนี้มีใจผิดกับโจโฉ คิดอ่านจะตอบแทนแก่เค้านกันอยู่ บัดนี้ท่าน มาถึงแล้ว จงไปปรักษาให้เห็นผิดแลชอบ”

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า : “ท่านทั้งปวงนี้ปรักษาที่จะให้ออกไปค้ำนบโจโฉนั้นเห็น พร้อมกันแล้วหรือ”

เตียวเจียวจึงว่า : “ที่ปรักษาทั้งปวงเห็นพร้อมกันสิ้น”

จิวอี้จึงว่า : “ที่จะไปค้ำนบโจโฉนั้นเราก็เห็นด้วย แต่ว่าเวลานี้ท่านพากันกลับไปก่อนเถิด เวลาพຽงนี้เราจะไปหาขุนกวน จึงจะว่ากล่าวให้ตกลงกันทีเดียว” (น.595)

จากบทสนทนาข้างต้น เตียวเจียว เมื่อรู้ข่าวว่าจิวอี้เดินทางมาถึง ก็รีบเข้าไปพุดคุย โดยมี จุดมุ่งหมายเพื่อให้จิวอี้แนะนำขุนกวนให้ร่วมกับโจโฉ แต่จิวอี้กลับตอบคำถามเตียวเจียว ว่า ตนไม่รู้ถึงกิจการใดของบ้านเมือง เพื่อต้องการดูความคิดเตียวเจียว การตอบปฏิเสธดังกล่าวจึง สอดคล้องกับการละเมิดหลักคุณภาพในการสนทนา คือ ไม่ยอมพุดความจริงว่าตนก็รู้ข่าวโจโฉ ยกกองทัพมา ขงเบ้งมาเจรจากับขุนกวนแล้ว ทำให้คู่สนทนาเข้าใจผิดคิดว่าจิวอี้นั้นยังไม่รู้ข่าวใดๆ เตียวเจียวจึงเล่าเรื่องต่างๆ ให้จิวอี้ฟัง

และเมื่อจิวอี้ได้ฟังความคิดของเตียวเจียว จึงถามกลับอย่างตรงไปตรงมาว่า ท่านทุกคน เห็นพร้อมกันแล้วหรือ การถามดังกล่าวเป็นการถามกลับในสิ่งที่เกี่ยวข้องจากบทสนทนาข้างต้น อย่างตรงไปตรงมา จึงสอดคล้องกับการใช้หลักตรงประเด็นในการสนทนา เตียวเจียวจึงตอบไปว่า ทุกคนเห็นพร้อมกันว่าให้ขุนกวนไปค้ำับ โจโฉ

จากนั้นจิวอี้จึงพูดกับเตียวเจียว ว่า ตนก็เห็นด้วยที่จะให้ไปค้ำับ โจโฉ และขอให้ทุกคน กลับไปก่อน พรุ่งนี้จะว่ากล่าวถึงเรื่องนี้แก่ขุนกวน จากการพูดดังกล่าวเป็นการพูดโดยแสดง ความเห็นด้วยกับความคิดของคู่สนทนา เพื่อให้คู่สนทนารับรู้ถึงความเป็นพวกเดียวกันทางความคิด แต่คำพูดดังกล่าว จิวอี้ไม่ได้พูดตามความจริง เพราะจิวอี้ยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะให้ขุนกวนไปค้ำับ แก่โจโฉ การพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการละเมิดหลักวิธีพูดในการสนทนา เพราะทำให้ผู้รับสาร เข้าใจผิด คิดว่าจิวอี้มีความคิดเดียวกับตน

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ละเมิดหลักคุณภาพ ใช้หลักตรงประเด็น และละเมิดหลัก หลักวิธีพูดในการสนทนากับเตียวเจียว ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 5

เทียบเท่ากับฮันต้ง อูยกายฝ่ายทหารทั้งปวงนั้นจึงเข้าไปหาจิวอี้ค้ำับแล้วบอกว่า

เทียบเท่ากับฮันต้ง : “บัดนี้ท่านรู้หรือไม่ ฮันเมืองกังตั๋งนี้เป็นของผู้อื่นแล้ว”

จิวอี้จึงตอบว่า : “เราหาไม่รู้”

เทียบเท่าจึงบอกว่า : “ข้าพเจ้าทั้งปวงนี้เป็นข้าเก่าของบิดาขุนกวน มีความรักดีสุดส่ำหัดติดตามมา ผู้กระทำการรบพุ่งร้อยครั้งมิได้คิดแก่ชีวิต จนมาได้ตั้งตัวอยู่ ณ เมืองกังตั๋ง แลบัดนี้นายเราเชื่อถือ ถ้อยคำที่ปรึกษาทั้งปวง จะเอาเมืองไปยกให้แก่โจโฉ หากความอายุมิได้ ข้าพเจ้าทั้งนี้อดสูแก่ใจนัก ไม่เห็นด้วย ตัวท่านมาแล้ว ขอได้ว่ากล่าวแก่ขุนกวนอย่าให้กระทำตามถ้อยคำคนเหล่านั้น จงแข็ง เมืองไว้ ถึงมาตรว่าโจโฉยกมา ข้าพเจ้าทั้งปวงจะเอาชีวิตเป็นหัวหน้าสู้รบไปกว่าจะตาย”

จิวอี้จึงถามว่า : “ท่านทั้งปวงนี้เห็นพร้อมด้วยกันแล้วหรือ”

อุยกายได้ยืนดั่งนั้นก็ลุกขึ้นเอามือชกศีรษะแล้วว่า : “ถึงหัวจะขาดออกก็มีขนอบน้อม
โจโฉเลย ทหารทั้งปวงก็ร้องขึ้นพร้อมกันว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงก็เป็นใจเดียวกันสิ้น”

จิวอี้จึงว่า : “ท่านทั้งปวงเห็นพร้อมกันดั่งนั้นเราก็เห็นด้วย แต่เวลานี้ท่านกลับไปก่อนเถิด
พรุ่งนี้เราจะเข้าไปหาขุนกวน จึงจะว่าให้ตกลงกัน” (น.596)

จากบทสนทนาข้างต้น เมื่อเทียบเอาฮันต้งทราบที่จิวอี้กลับมาจึงเข้าไปพบเพื่อจะให้จิวอี้
ให้คำแนะนำแก่ขุนกวนว่า มิให้คำนับแก่โจโฉ จึงถามจิวอี้ว่ารู้หรือไม่ว่าเมืองกังตั๋งจะเป็นของผู้อื่น
แล้ว จิวอี้จึงตอบกลับไปโดยละเมียดหลักคุณภาพในการสนทนา คือ ไม่ตอบตามความจริงว่าตนรู้
ข่าวโจโฉยกทัพมา เพื่อให้คู่สนทนาเข้าใจผิด และเล่าความต่างๆ ให้จิวอี้ฟัง เพื่อต้องการดูความคิด
ของเทียบเอา ฮันต้ง จากนั้นจึงถามกลับโดยตรงไปตรงมาว่า ท่านทั้งปวงเห็นพร้อมกันถึงความคิด
ที่จะให้สู้กับโจโฉแล้วหรือ จึงสอดคล้องกับหลักตรงประเด็นในการสนทนา

จากนั้นจิวอี้ได้พูดให้เทียบเอา ฮันต้ง เข้าใจว่าจิวอี้เห็นด้วยกับความคิดดังกล่าว แต่ขอทุกคน
กลับไปก่อนพรุ่งนี้จึงคุยกันกับขุนกวน การตอบคำถามดังกล่าวเป็นการละเมียดหลักวิธีพูดใน
การสนทนา คือ ใช้การพูดให้ผู้ฟังเข้าใจผิดว่าตนมีความคิดเดียวกัน แต่ความจริงจิวอี้ยังไม่ได้
ตัดสินใจ แต่ต้องการฟังข้อมูลต่างๆ ก่อน

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้การละเมียดหลักคุณภาพ หลักตรงประเด็น และละเมียด
หลักวิธีพูด ในการสนทนากับเทียบเอา ฮันต้ง อุยกาย ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 6

โตชกถามจิวอี้ว่า : “บัดนี้โจโฉคิดจะทำร้าย เราจะคำนับดีหรือจะทำประการใด ขอท่านว่า
ให้แจ้ง”

จิวอี้จึงว่า : “อันโจโฉทำการทั้งนี้ถือเอารับสั่งพระเจ้าเอี้ยนเต้เป็นใหญ่ ครั้นจะขัดแย้งอยู่เล่า
ก็เหมือนคิดคดต่อแผ่นดิน อนึ่งทหารโจโฉก็มากล้นมีฝีมือเข้มแข็งนัก ฝ่ายเราก็น้อยตัวเห็นจะสู้
โจโฉมิได้ ถ้าเราไปบนอบโจโฉนั้นจะมีความสุข เราเห็นฉะนั้นเป็นมั่นคง เวลาพรุ่งนี้จะเข้าไปว่า
แก่ขุนกวน ให้แต่งคนออกไปคำนับตามประเพณี”

โลซกได้ฟังดังนั้นก็โกรธ : “จึงว่าท่านเจรจาจะนี้ผิดนัก แลแผ่นดินเมืองกังตั้ง ได้ว่าราชการสืบกันมาจนถึงสามชั่วคนแล้วก็มีได้อ่อนนุ่มต่อผู้ใด ครั้งนี้ท่านจะให้ออกแก่โจโลนั้นเห็นประการใด เมื่อขุนเซ็กจะถึงแก่ความตายนั้น ก็ได้สั่งไว้แก่ท่านให้ช่วยทำนุบำรุงขุนกวนผู้น้องหวังว่าจะให้เมืองกังตั้งมั่นคงเหมือนได้อิงภูเขา เหตุใดจนเมื่อการมาถึงแล้วท่านจะสลดเสียมิได้ช่วยทำนุบำรุง จะพลอยตามถ้อยคำคนสอพลอดังนี้”

จิวอี้จึงว่า : “เมืองกังตั้งนี้มีหัวเมืองใหญ่ขึ้นถึงหกหัวเมือง ผู้คนทั้งปวงก็มากพร้อมมูล ถ้าเราจะลงใจให้ต่อผู้โจโลบัดนี้ ก็เหมือนหนึ่งทำให้อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนจะมีความครหาติเตียนแก่เราผู้เดียว เหตุฉะนี้เราจึงให้ขุนกวนออกไปค้ำบังโจโลหวังจะให้อาณาประชาราษฎร์มีความสุข” (น.596-597)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้รู้ว่าโลซกไม่ต้องการให้ขุนกวนไปค้ำบังโจโล และรู้ว่าขงเบ้งที่มากับโลซกเพื่อต้องการเจรจาให้ขุนกวนเข้าร่วมรบกับเล่าปี่ จึงตอบคำถามโลซกไปตามข้อมูลความจริง ที่เป็นเหตุเป็นผลว่า ถ้าขัดโจโลก็เหมือนเป็นขบถแผ่นดิน จึงจะว่ากล่าวให้ขุนกวนไปค้ำบังโจโล การให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นการตอบคำถามโดยใช้หลักปริมาณในการสนทนา คือพูดให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่การตอบคำถามของ โลซก เมื่อ โลซกได้ฟังจึงโกรธเพราะไม่เห็นด้วยจึงว่ากล่าวแก่จิวอี้ไปว่า ไม่ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดิน จิวอี้จึงตอบกลับโดยอ้างถึงข้อมูลความจริงว่า เมืองกังตั้งเป็นเมืองใหญ่ และมากด้วยผู้คน ที่จะให้ไปค้ำบังโจโลนั้นหวังให้ราษฎรมีความสุข จาก การพูดดังกล่าวของจิวอี้จะเห็นว่า จิวอี้ให้ข้อมูลแก่โลซกโดยหวังจะให้โลซกเข้าใจคิดว่าตนเห็นด้วยที่จะไปค้ำบังโจโล เพราะจิวอี้รู้ว่าถ้าขุนกวนเข้ากับเล่าปี่ เล่าปี่จะได้ประโยชน์มากจากการรบครั้งนี้ จึงพูดกับ โลซก เพื่อหยั่งใจขงเบ้งที่นั่งฟังอยู่ด้วยว่าจะว่ากล่าวประการใด จึงเป็นการละเมิดหลัก ปริมาณในการสนทนา เพื่อใช้ข้อมูลดังกล่าวให้โลซกเข้าใจความหมายสิ่งที่พูดคิดไป ว่ามีความคิดที่ต้องการไปค้ำบัง โจโล และเมื่อ โลซกซึ่งไม่รู้ความคิดที่แท้ของจิวอี้ จึงโกรธและต่อว่าจิวอี้

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ละเมิดหลักปริมาณในการสนทนากับ โลซก ทำให้ การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 7

ครั้นเวลาเช้า ชุนกวนออกกว่าราชการ ชุนนางฝ่ายทหารพลเรือนอยู่พร้อมกัน จิวอี้เข้าไปคำนับ แล้วทั้งสองจึงปรึกษาคำเห็น ว่า คิดอย่างไร ชุนกวนจึงแจ้งแก่จิวอี้ไปว่า มีสองความคิด คือ ให้คำนับแก่โจโจ และสู้รบกับโจโจ จิวอี้จึงไต่ถามทหารว่ามีความคิดเห็นอย่างไร ดังบทสนทนาที่ว่า

จิวอี้จึงถามเตียวเจียวว่า : “ซึ่งท่านจะให้ไปคำนับนั้นเห็นเป็นประการใดจงว่าให้แจ้งก่อน”
เตียวเจียวจึงว่า : “ข้าพเจ้าเห็นว่าโจโจมาปราบปรามบ้านเมืองทั้งนี้ ด้วยถือรับสั่งพระเจ้าเหียนเต๋ เป็นข้อใหญ่หนึ่งโจโจก็ได้เมืองเกงจิ๋วช่องสุ่มผู้คนไว้เป็นอันมาก เห็นมีกำลังใหญ่หลวงนักจะสู้มิได้ จึงจะให้ไปคำนับตามประเพณีก่อน ภายหลังจึงคิดอ่านผ่อนผันไปตามควร”

จิวอี้จึงว่า : “ท่านทั้งปวงมาชวนกันปรึกษาเห็นชอบพร้อมกันจะนี้แต่ล้วนเป็นคนที่ไม่เอาการ และเมืองกังตั๋งนั้นมีเจ้าเมืองสืบกันมาถึงสามชั่วคนแล้วมิได้ไปคำนับแก่ผู้ใด เหตุไฉนครั้งนี้ท่านจึงมาปรึกษาจะให้ละประเพณีเสียเพื่อประโยชน์อันใด”

ชุนกวนจึงว่า : “เมื่อคนทั้งปวงปรึกษาจะนี้ท่านไม่เห็นด้วยนั้นจะให้ทำประการใดเล่า”

จิวอี้จึงว่า : “อันโจโจนี้เป็นที่มหาอุปราชนั้น คือเป็นศัตรูแผ่นดินของพระเจ้าเหียนเต๋อีก และตัวท่านก็มีปัญญาความคิดตั้งอยู่ในสัตย์สุจริต แลจะไปอ่อนน้อมแก่โจโจอันเป็นคนมิได้ตั้งอยู่ในความสัตย์นั้นจะควรหรือ อนึ่ง เมืองกังตั๋งกับริบรุณด้วยข้าวปลาอาหาร ทั้งผู้คนที่พรักพร้อม ชอบแต่จะคิดกำจัดศัตรูแผ่นดินเสียอีก อนึ่งโจโจยกกองทัพมาครั้งนี้ก็นานแล้ว ฝ่ายมาตั้งและหันชูยนั้นก็เป็นอรหันจะระวังหลังอยู่ ประการหนึ่งทหารโจโจก็เป็นชาวดอนไม่สันทัดในทางเรือ ถึงจะยกมารบพุ่งก็หาอันตรายไม่ แลก็เป็นฤดูแล้ง หญ้าแฉางทั้งปวงก็เห็นไม่พอปากม้าที่จะกิน อันทหารทั้งปวงเล่าก็เป็นชาวป่า จะกินอยู่คิดสำแดงก็จะป่วยไข้เป็นอันมาก กำลังก็จะน้อยลงทุกที ถึงจะทำการขับเสี้ยวไปก็เสียเปรียบเราอยู่ อันการศึกครั้งนี้ข้าพเจ้ามิได้วิตกเลย จะขออาสาท่านยกไปตั้งอยู่ปากอ่าวเมืองกังแฮกำจัดเสียให้ได้”

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ยินดีจึงว่า : “ซึ่งท่านจะคิดสู้โจโจนั้นก็เหมือนน้ำใจของข้า” (น.601)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวี่นั้นมีความคิดจะรบกับ โจโจแล้ว จึงถามเตียวเจียวถึงเหตุผล จะให้ไปค้ำบแกโจโจ เมื่อได้ฟังเตียวเจียวพูด จึงตอบกลับเตียวเจียวไปว่า เมืองกังตั้งนั้นไม่ค้ำบแกผู้ใด คนที่คิดเช่นนี้เป็นคน ไม่เอาการ คำพูดของจิวี่ที่กล่าวออกมานั้น เป็นคำพูดที่แสดงความคิดเห็นตรงไปตรงมา จึงสอดคล้องกับการใช้หลักตรงประเด็นในการสนทนา

ซุนกวนได้ฟัง จึงถามว่า เมื่อจิวี่ไม่เห็นด้วยกับความคิดดังกล่าว แล้วจิวี่คิดอย่างไร จิวี่จึงตอบกลับซุนกวน ด้วยการพูดให้ขมกลืนอย่างเป็นเหตุเป็นผลว่า โจโจเป็นกบฏแผ่นดินไม่ควรไปค้ำบ และเมืองกังตั้งเป็นเมืองที่ริบรูดด้วยกำลังทหาร และเสบียง ส่วนทหาร โจโจนั้นไม่ชำนาญการรบทางเรือ เห็นจะเสียเปรียบอยู่ และขออาสาซุนกวน ไปอยู่เมืองกังแฮเพื่อทำการรบกับ โจโจ จากการพูดดังกล่าวเป็นการพูดอธิบายอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ถึงข้อ ได้เปรียบของเมืองกังตั้งถ้าจะรบกับ โจโจ ทำให้ซุนกวนเกิดความเข้าใจ จึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูดในการสนทนา ทำให้ซุนกวนเกิดความพอใจเพราะตรงกับความคิดตน จึงมอบกระบี่อาญาสิทธิ์ไว้แก่จิวี่

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวี่ใช้หลักตรงประเด็น และหลักวิธีพูด ในการสนทนากับเตียวเจียวและซุนกวน ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 8

ครั้งมาถึงบ้านจึงให้หาขงเบ้งมาปรึกษา ช่วยกันคิดอุบาย ขงเบ้งจึงบอกให้จิวี่ไปคุยกับซุนกวน ให้คลายความกังวลเรื่องกำลังทหารของ โจโจ จิวี่จึงกลับไปหาซุนกวน

ซุนกวนเห็นจึงถามว่า : “เวลาค่ำมีดป่านนี้ท่านเข้ามามีธุระสิ่งใดหรือ”

จิวี่จึงว่า : “ข้าพเจ้าจะกะเกณฑ์ทหารทั้งปวงนั้น ยังคิดแคลงใจอยู่หน่อยหนึ่ง จึงกลับเข้ามาหาท่านหวังจะใคร่รู้ว่า ท่านยังมีความวิตกกังวลอยู่หรือว่าหามิได้แล้ว”

ซุนกวนจึงว่า : “ซึ่งท่านกลับมาถามเราทั้งนี้คืออยู่แล้ว เราก็ยังมีความวิตกอยู่หน่อยหนึ่งด้วยโจโฉมีทหารมาก ฝ่ายเราน้อยตัวนักกลัวจะสู้มิได้จะเสียการไป”

จิตยี่จึงว่า : “นี่แลข้าพเจ้ามาบัดนี้หวังจะชี้แจงให้ท่านเข้าใจ ด้วยโจโลให้มีหนังสือมาว่า มีทหารถึงร้อยหมื่นนั้น ความข้อนี้หาจริงไม่ เป็นกลอุบายล่อลวงดอก อันทหารโจโลนั้นมิอยู่ แต่สิบห้าสิบหกหมื่น ทั้งได้ทหารอ้วนเสี้ยวมาเป็นเชลยด้วย ถึงว่าจะยกมาทำการก็จะวิตกไปไย แก่ทหารอ้วนเสี้ยวอันเป็นคนจำใจ คิดแต่จะออกจากโจโลทุกเช้าค่ำ แม้จะทำการก็มีเต็มมือ อนึ่งทหาร

โจโลก็มาทางไกลสารพัดจะขัดสน เราอยู่ใกล้เสบียงอาหารก็บริบูรณ์ทุกสิ่งหรือจะสู้มิได้ ถึงจะมากก็เหมือนน้อย ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะขออาสาเอาทหารไปแต่ห้าหมื่น จะคิดทำการกำจัดโจโลเสียให้ได้”

ซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ดีใจยกมือลูบหลังจิตยี่แล้วจึงว่า : “ซึ่งท่านชี้แจงให้เราสิ้นสงสัย บุญคุณนักหนา นี้หากว่าท่านได้ช่วยอุปถัมภ์ แต่เดี๋ยวเจียวหาเป็นที่พึ่งได้ไม่ แต่นี้ไปเรามีได้มีความวิตกแล้ว ท่านกับเทียบเถา โลกเกรงจัดแจงทหารรีบยกไปเกิด ตัวเราจะยกทหารอุดหนุนไป ถ้ำขัดสนประการใดจงให้คนรีบมาบอกเรา ตัวเราจะยกเข้าต่อสู้โจโลเอง” (น.602)

จากบทสนทนาข้างต้น เมื่อซุนกวนเห็นจิตยี่กลับมาอีก จึงถามว่า มีพระสิ่งใด จิตยี่จึงตอบกลับอย่างตรงไปตรงมาว่า ตนจะเตรียมกำลังทหาร แต่อย่ารู้ว่าซุนกวนมีความกังวลใจเรื่องใด หรือไม่ จึงสอดคล้องกับการใช้หลักตรงประเด็นในการตอบคำถาม ซุนกวนจึงบอกว่าตนวิตกกังวลถึงกำลังทหารของโจโลที่มีมาก จิตยี่จึงใช้การพูดอธิบายให้ซุนกวนเข้าใจ ที่จริงแล้วกำลังทหารของโจโลมิได้ถึงร้อยห้าสิบหมื่น เป็นกลของโจโล และกองกำลังดังกล่าวก็เป็นทหารเชลย มิได้เต็มใจช่วยรบ ทั้งเสบียงก็น้อย จากนั้นจึงบอกว่าตนจะขอยกกำลังทหารห้าหมื่นไปรบแก้โจโล จากการพูดดังกล่าวเป็นการชี้แจงให้ซุนกวนเข้าใจ และคลายวิตกกังวลว่าทหารโจโลไม่ได้มีมากอย่างที่ซุนกวนเข้าใจ จึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูด ในการสนทนากับซุนกวน ทำให้ซุนกวนคลายความวิตกกังวลไป

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิตยี่ใช้หลักวิธีพูด ในการสนทนากับ ซุนกวน ทำให้ การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 9

เมื่อจิวอี้รู้ว่า ขงเบ้งนั้นรู้ทันความคิดซุนกวน มากกว่าตน จึงคิดริษยาและอยากกำจัดขงเบ้ง แต่โลซกไม่เห็นด้วยทั้งแนะนำให้จับจูกัดกิน พี่ชายขงเบ้งไปเกลี้ยกล่อมขงเบ้งให้มาอยู่ทำราชการด้วย

จิวอี้ให้หาจูกัดกินเข้ามาแล้วว่า : “ขงเบ้งน้องท่านเป็นคนมีสติปัญญา เหตุใดจึงไปฝากตัวด้วยเล่าปีนั้นหาควรไม่ ชอบแต่จะมาอยู่ด้วยซุนกวนนายเรา ก็จะมียศศักดิ์เป็นสุขอีก ท่านจงไปว่ากล่าวปลอบโยนขงเบ้งน้องท่านให้ทิ้งเล่าปีเสียเถิด มาอยู่ทำราชการแผ่นดินเดียวกันกับเรา ทั้งตัวท่านก็อยู่ที่นี้พี่น้องจะได้เห็นหน้ากันเข้าถ้าจะมีดีหรือ”

จูกัดกินจึงว่า : “ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยซุนกวนนี้ก็ยังมีใจความชอบสิ่งใดไม่ ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะไปว่ากล่าวน้องข้าพเจ้าให้มาอยู่ด้วยท่านเป็นความชอบไว้”

จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ได้พูดกล่าวให้จูกัดกินฟังว่า ขงเบ้งนั้นมีสติปัญญา ไม่ควรไปอยู่กับเล่าปี ควรมาอยู่ด้วยซุนกวน ขอให้จูกัดกินไปชวนขงเบ้งให้มาอยู่ด้วยกัน และท่านก็จะได้อยู่กับน้องที่เมืองกังตั๋ง เป็นการพูดโดยอธิบายเป็นเหตุเป็นผล ถึงข้อดีของการชวนให้ขงเบ้งมาอยู่ด้วยซุนกวน จึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูดในการสนทนา จูกัดกินจึงรับอาสาจะไปเกลี้ยกล่อมให้

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักวิธีพูด ในการสนทนากับจูกัดกิน ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 10

ฝ่ายเล่าปีนั้นเห็นขงเบ้งมาอยู่กังตั๋งนาน จึงให้บิ๊ตักมาสืบข่าวว่าเป็นอย่างไร

บิ๊ตักจึงว่า : “บัดนี้เล่าปีสั่งมาว่า ขงเบ้งมาอยู่ที่นี่มานานแล้วจะให้รับกลับไป”

จิวอี้จึงตอบว่า : “การสงครามก็มีอยู่ อันขงเบ้งมาอยู่ที่นี่ด้วยจะได้อวยการศึกรบพุ่ง

โจโจ ซึ่งเล่าปี่จะให้ขงเบ้งกลับไปนั้นยังไม่ได้ก่อน อันตัวเรานี้ก็มีใจรักถึงเล่าปี่อยู่ ครั้นเราจะไปหาเล่าปี่ตัวเราก็เป็นแม่ทัพ จะป่วยการบังคับบัญชาทหาร ท่านจงรีบกลับไปบอกเล่าปี่เชิญให้มาหาเราจะได้ปรึกษาการสงครามด้วย” (น.607)

จากบทสนทนาข้างต้น เมื่อจิวอี้ได้ฟังว่าเล่าปี่ให้มารับขงเบ้งกลับไป จึงตอบกลับโดยอ้างว่า ยังให้ขงเบ้งกลับไปไม่ได้จะขอให้ขงเบ้งช่วยคิดแผนการรบโจโจก่อน และตนก็มีใจรักถึงเล่าปี่อยู่ หากแต่ตนเป็นแม่ทัพ จึงขอเชิญเล่าปี่มาพบตนเพื่อปรึกษาการสงคราม การพูดอ้างข้อมูลดังกล่าว เป็นการให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่การสนทนา เพราะจิวอี้คิดแผนการกำจัดเล่าปี่ จึงต้องการให้บีตักไปแจ้งเนื้อความนั้นแก่เล่าปี่ การให้ข้อมูลในการสนทนาดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณในการสนทนา

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักปริมาณ ในการสนทนากับบีตัก ทำให้การสนทนา สัมฤทธิผล

บทสนทนาที่ 11

โลซกจึงถามจิวอี้ว่า : “ท่านจะให้เล่าปี่มาหาฉันจะประสงค์สิ่งใด”

จิวอี้ตอบว่า : “อันน้ำใจเล่าปี่นั้นมิได้รู้คุณคน แม้จะสมัครสมานด้วยเล่าปี่ นานไปก็จะทำร้ายแก่เรา จำจะคิดอ่านกำจัดเสียแต่กำลังยังน้อยอยู่ดีกว่า เหมือนหนึ่งเราฆ่าโจรเสียคนหนึ่ง ทรัพย์เราจึงจะคงอยู่” (น.608)

จากบทสนทนาข้างต้น โลซกที่รู้ไม่ทันความคิดจิวอี้ จึงถามว่า ท่านจะให้เล่าปี่มาหาฉัน ด้วยประสงค์สิ่งใด จิวอี้จึงตอบโดยพูดแจ้งให้โลซกเข้าใจว่าตนคิดกำจัดเล่าปี่ จึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูด คือ พูดอธิบายให้ชัดเจน ไม่มีถ้อยคำที่คลุมเคลือ ในการสนทนา

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักวิธีพูด ในการสนทนากับโลซก ทำให้การสนทนา สัมฤทธิผล

บทสนทนาที่ 12

โจโลได้ส่งหนังสือมาถึงจิวอี้ แต่ยังมีทันเปิดอ่านดูจิวอี้ก็ขยี้หนังสือนั้นทิ้งเสีย และสั่งให้นำตัวผู้ถือหนังสือไปฆ่า

โลซกจึงว่าคำโบราณกล่าวไว้ว่า : “แม้เมืองใดเป็นศึกกันก็ดี อย่าให้ทำอันตรายแก่ผู้ถือหนังสือแลผู้คนไปมานอกจากคนแปลกล้อมเป็นอันขาดทีเดียว เหตุใดท่านจึงมาฆ่าผู้ถือหนังสือเสียดังนี้”

จิวอี้จึงตอบว่า : “ซึ่งเรามาผู้ถือหนังสือเสียนั้นเพราะเหตุว่าจะให้รู้ถึงโจโลว่าเรามีได้ย่อท้อแม้ว่าไม่ฆ่าเสียนั้นเพราะคิดกลัวคนทั้งปวงจะกลับว่าให้นายเราไปขอออกแก่ข้าศึก บัดนี้ตัวเราตั้งใจทำราชการจะกำจัดโจโลเสียให้จงได้ เราจึงให้ตัดศีรษะผู้ถือหนังสือส่งให้คนซึ่งมาด้วยเอากลับไปให้แก่โจโล” (น.610)

จากบทสนทนาข้างต้น เมื่อโลซกเห็นจิวอี้สั่งให้ฆ่าผู้ถือหนังสือ จึงพูดเตือนจิวอี้ด้วยอ้างคำโบราณว่าแม้เมืองใดเป็นศึกกัน ก็มีให้ฆ่าผู้ถือหนังสือ จิวอี้ได้ฟังจึงตอบกลับด้วยการพูดอธิบายให้โลซกเข้าใจว่า อยากให้โจโลรู้ว่าตนไม่ได้เกรงกลัวโจโล การพูดอธิบายถึงเหตุผลที่กระทำการดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูดในการสนทนา

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักวิธีพูด ในการสนทนากับโลซก ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 13

ฝ่ายจิวอี้ครั้งมีชัยชนะ กลับมาถึงค่ายก็ปูนบำเหน็จทหาร และให้แจ้งหนังสือให้ขุนกวนทราบ ในกลางคืนวันนั้น จิวอี้แลเห็นแสงเพลิงฝ่ายทิศตะวันตกเป็นอันมาก จึงถามทหารว่าเป็นแสงอะไร ทหารจึงบอกว่าแสงเพลิงนั้นคือค่ายโจโล มีนายทัพเรือของโจโล ชื่อซัวมอ เตียวอู่ันได้คอยฝึกสอนทหาร จิวอี้จึงคิดกำจัดและสั่งให้คนไปสืบดูการซ่อมรบของฝ่ายโจโล

เมื่อโจโลรู้จึงปรึกษาทหารว่าจะจัดการจิวี่อย่างไร เจิวี่ก้านจึงอาสาจะมากลี้ยกล่อมจิวี่ให้ไปอยู่ด้วยกับโจโล

จิวี่ถามเจิวี่ก้านว่า : “ตัวท่านอยู่กับโจโล ซึ่งมาบัดนี้จะกลี้ยกล่อมเราหรือ”

เจิวี่ก้านได้ฟังดังนั้น จึงตอบว่า : “เราจะมากลี้ยกล่อมท่านนั้นหาไม่ได้ แต่เราจากกันมานานแล้วเรามีใจรักถึงท่าน บัดนี้รู้ว่าท่านมาอยู่ที่นี้เราจึงมาหาหวังจะถามข่าว แม้ท่านสงสัยอยู่ดังนั้นเราก็คงลาท่านไป”

จิวี่ขุดมือไว้แล้วว่า : “เราคิดว่าท่านอาสาโจโลมากลี้ยกล่อมเรา เมื่อท่านมาหาโดยปรกติดีอยู่แล้วก็จะด่วนไปไหนเล่า”

จิวี่จึงแกล้งว่าแก่เจิวี่ก้านว่า : “ตัวเราแต่เพียงได้เป็นแม่ทัพมาครั้งนี้ สุราแต่หยดหนึ่งก็มิได้หยอดคอก วันนี้ท่านผู้เป็นเพื่อนรักมาหาเรา เราจึงเสพย์สุราด้วย”

แล้วจิวี่ก็งมมือเจิวี่ก้านออกไปถึงหน้าทัพ เห็นทหารทั้งปวงแต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธต่างๆ ยืนอยู่เป็นขบวนจึงถามเจิวี่ก้านว่า

จิวี่ : “ทหารของเรานี้ท่านเห็นเป็นประการใดบ้าง”

เจิวี่ก้านจึงตอบว่า : “เราได้ยินกิตติศัพท์เขาเลื่องลืออยู่ว่า ทหารเมืองกังตั๋งนี้ดีเป็นอันมากแล้วประกอบด้วยฝีมือกล้าหาญในการสงคราม เรามาเห็นวันนี้ก็เข้มข้นเหมือนหนึ่งทหารเลื่อมกับคำเลื่องลือ ควรที่จะทำการสงคราม”

จิวี่พาเจิวี่ก้านไปข้างหลังค่าย ซ้ำให้ดูยั้งฉางแล้วถามว่า : “ที่ไว้เสบียงอาหารของเรานี้ท่านเห็นประการใด”

เจิวี่ก้านจึงว่า : “ที่ท่านไว้เสบียงอาหารนั้นบริบูรณ์มั่นคงนัก สมควรเป็นแม่ทัพแม่กองอยู่แล้ว”

จิวี่จึงแก้งว่า : “ตัวเรานี้แต่ครั้งเรียนหนังสือครูเดียวกับท่านนั้น มิคิดเลยว่าจะตั้งตัวเป็นใหญ่ได้ถึงเพียงนี้”

เจียวก้านจึงตอบว่า : “อันสติปัญญาของท่านมีมากนั้ก ซึ่งได้เป็นที่นายทหารนี้ก็สมควรอยู่แล้ว”

จิวี่ได้ฟังคั้งนั้นก็จึงมือเจียวก้านเดินเข้ามาพลาวงว่าแก่เจียวก้านว่า : “อันคำโบราณกล่าวไว้ว่า ธรรมดาเกิดมาเป็นชาย แม้จะแสวงหาเจ้านายซึ่งจะเป็นที่พึ่งนั้น ก็ให้พิเคราะห์ดูน้ำใจเจ้านายซึ่งโอบอ้อมอารีเป็นสัจเป็นธรรม จึงให้เข้าอยู่ด้วย แล้วให้ตั้งใจทำราชการโดยสัจซื่อสุจริต ให้เห็นฝีมือเป็นบำเหน็จไว้ จึงจะมีความสุขสืบไป ประการหนึ่งให้มีน้ำใจไมตรีแก่ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงเก่าแก่ไว้อยาให้ขาด แม้มาตราจะมีภัยสิ่งใดมาถึงตัวก็จะเผอิญให้มีผู้มาช่วยแก้ไขพ้นจากอันตรายได้ ถ้าจะคิดการสิ่งใดเล่าก็จะสำเร็จ”

ขณะนั้นจิวี่เมาสุราแต่มีสติอยู่ จึงแก้งชวนเจียวก้านว่า : “ท่านกับเราไม่ได้นอนด้วยกันมาช้านานแล้ว วันนี้ท่านจงอยู่นอนด้วยเราสักคืนหนึ่ง”

จิวี่ก็ทำเป็นตื่นขึ้นแล้วแก้งถามว่า : “ผู้ใดมานอนด้วยเราบนเตียงนี้ เจียวก้านก็ทำเป็นหลับนิ่งอยู่”

ทหารจึงบอกจิวี่ว่า : “เจียวก้านเพื่อนของท่านนอนอยู่ด้วยท่านลืมไปแล้วหรือ”

จิวี่ก็ทำเป็นได้คิด จึงว่า : “นานแล้วเรามีได้เสพย์สุรา วันนี้เรากินเหล้าเข้าไปเหลือขนาดเมานัก จะหลงพูดความลับสิ่งใดออกมาบ้างก็ไมรู้เลย” (น. 613)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวี่ เมื่อเห็นเจียวก้านมาก็รู้ว่า เจียวก้านจะมาเกลี้ยกล่อมตน จึงถามเจียวก้านอย่างตรงไปตรงมา ว่า จะมาเกลี้ยกล่อมตนหรือ การถามอย่างตรงไปตรงมาคั้งกล่าว จึงสอดคคล้องกับการใช้ **หลักตรงประเด็น** ในการสนทนา เมื่อเจียวก้านได้ฟังจึงตอบกลับไปว่า มาเพราะระลึกถึง หากจิวี่ไม่เชื่อใจตนก็จะกลับ แม้เจียวก้านจะตอบเช่นนี้ แต่จิวี่ก็รู้ในจุดประสงค์ของเจียวก้าน จึงพูดว่า หากเจียวก้านไม่ได้มาเกลี้ยกล่อม ก็ขอให้อยู่ก่อน และกล่าวว่าคุณเป็นแม่ทัพ

ไม่ได้ดื่มสุรามานาน เมื่อเพื่อนรักมาก็จะขอดื่มสุราร่วมกัน คำพูดดังกล่าวเป็นการพูดที่แสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์ที่ชัดเจน ว่าจิตต้องการให้เจิวก้านอยู่ดื่มด้วยกัน จึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูด ในการสนทนา

จากนั้น จิวี่จึงชวนเจิวก้านเดินดูกองทัพ แล้วแกล้งถามเจิวก้านว่า ทหารของเรานี้ท่านเห็นเป็นประการใดบ้าง การถามคำถามดังกล่าว จิวี่ถามโดยมีความหมายเป็นนัยให้เจิวก้านเห็นความแข็งแกร่งของกองทัพตน จึงสอดคล้องกับการละเมิดหลักคุณภาพในการสนทนาแบบมีนัย เจิวก้านจึงตอบไปว่า ทหารมีฝีมือกล้าหาญเหมาะทำสงคราม จิวี่จึงพาไปดูกองเสบียง และแกล้งถามขึ้นมาเพื่อให้เจิวก้านเห็นความอุดมสมบูรณ์ของกองเสบียง ว่า ที่ไว้เสบียงของเรานี้ท่านเห็นเป็นประการใด การถามดังกล่าวจึงสอดคล้องกับ การละเมิดหลักคุณภาพในการสนทนาแบบมีนัย เจิวก้านจึงตอบกลับ เเสบียงบริบูรณ์ สมเป็นแม่ทัพนายกอง

จิวี่จึงแกล้งพูดถึงอดีต ที่เคยเรียนมากับเจิวก้าน ว่า ตนไม่คิดเลยว่าจะได้เป็นใหญ่ถึงเพียงนี้ การพูดถึงข้อมูลเดิม เพื่อต้องการให้เจิวก้านได้เห็นถึงความก้าวหน้าของตนนั้น สอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณ ในการสนทนา เจิวก้านจึงตอบไปว่า เพราะจิตเป็นคนมีสติปัญญา จิวี่จึงแกล้งพูดโดยยกคำโบราณขึ้นมาพูดให้เจิวก้านฟังว่า ธรรมดาเมื่อเกิดเป็นชายต้องหานางดีมีน้ำใจ และต้องมีน้ำใจต่อญาติพี่น้องเพื่อน จึงจะเจริญ การหยิบยกคำกล่าวโบราณขึ้นมาพูดนั้น จึงสอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณ ในการสนทนา

จากนั้นจิวี่จึงแกล้งเมาและชวนเจิวก้านนอนด้วยกัน จิวี่ก็แกล้งหลับและวางหนังสือไว้ทำเป็นจดหมายจากซัวมอ และเตียวอ้วน มีใจความทั้งสองอยู่ด้วยใจโง่เพราะจำใจ ถ้าได้ตีเมื่อใดจะตัดศีรษะมาให้ แต่ถ้ายังไม่สมความคิดจะให้คนลอบมาบอกข่าว เจิวก้านนอนไม่หลับเมื่อเห็นจดหมายวางอยู่จึงแอบเปิดอ่าน แล้วแกล้งกลับไปนอน จิวี่ก็แกล้งละเมอว่า อีกสี่ห้าวัน ให้เจิวก้านคอยดูศีรษะใจโง่ ณ ค่ายเราเถิด จากนั้นประมาณสองยามเศษทหารเข้ามาร้องเรียกจิวี่

จิวี่จึงแกล้งถามว่า ผู้ใดมานอนด้วยเราคนเดียวนี้ คำถามดังกล่าว จิวี่ต้องการให้ทุกคนเข้าใจว่าตนเมามาก จำความไม่ได้ จึงสอดคล้องกับการละเมิดหลักคุณภาพในการสนทนา คือไม่พูดความจริงและต้องการให้ผู้ฟังเข้าใจผิด ทหารไม่รู้ในแผนการจิวี่ จึงตอบไปว่า ผู้นั้นคือเจิวก้านจิวี่จึงแกล้งว่า ขึ้นว่า “นานแล้วเราได้เสพยาสุรา วันนี้เรากินเหล้าเข้าไปเหลือขนาดเมาหนัก จะหลงพูดความลับสิ่งใดออกมาบ้างก็ไม่รู้เลย” จากการพูดดังกล่าวจิวี่อ้างข้อมูลที่เป็น

ความจริงขึ้นมาพูด เพื่อต้องการหลอกให้ผู้ฟังเข้าใจผิดว่าตนจำไม่ได้ว่าทำอะไรลงไป เพื่อต้องการให้เจิวก้านเข้าใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องจริง จึงสอดคล้องกับการละเมิดหลักคุณภาพในการสนทนา คือ ใช้ประโยชน์จากข้อมูลจริงขึ้นมาพูดเพื่อจงใจให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายผิดไป

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักตรงประเด็น การละเมิดหลักคุณภาพในการสนทนาแบบมีนัย หลักปริมาณ การละเมิดหลักคุณภาพ ในการสนทนากับเจิวก้าน ทำให้การสนทนาล้มเหลว

บทสนทนาที่ 14

โลซกก็รับคำแล้วคำนับลาขงเบ้งไป จึงเอาเนื้อความทั้งปวงเล่าให้จิวอี้ฟัง แต่ข้อซึ่งขงเบ้งว่าน้ำใจจิวอี้ริษยาคิดจะทำร้ายขงเบ้งนั้น โลซกมิได้บอก จิวอี้จึงคิดกำจัดขงเบ้ง รุ่งเช้าจิวอี้จึงเชิญขงเบ้งมาปรึกษาราชการ

จิวอี้ถามขงเบ้งว่า : “ซึ่งเราทำการสงครามทางเรือด้วยโจโฉบัดนี้ จะเอาอาวุธสิ่งใดเป็นต้น”

ขงเบ้งจึงว่า : “ถ้าจะรบทางเรื่อนั้นก็สุดแต่เกาทัณฑ์เป็นใหญ่”

จิวอี้จึงทำเป็นยินดีแล้วว่า : “ท่านว่าบัดนี้ต้องกันกับความคิดของเรา อันในกองทัพเรานี้ ลูกเกาทัณฑ์ก็น้อย แลการนี้เป็นของนายเราทั้งสองด้วยกัน ท่านจงช่วยเป็นนายกองเกณฑ์ใช้ช่างทำลูกเกาทัณฑ์ให้ทันในสิบวันนี้ให้ได้สิบหมื่น”

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็แจ้งในความคิดจิวอี้ จึงว่า : “ท่านจะเอาลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นในสิบวันนี้ขึ้นซัก”

จิวอี้จึงว่า : “การศึกจวนอยู่ท่านอย่าว่าเป็นเล่น การของนายเราจะเสียไป”

ขงเบ้งจึงว่า : “ข้าพเจ้าว่านี่ เป็นความจริง เพราะว่าสิบวันนี้ขึ้นซัก อันกองทัพโจโฉก็มาตั้งใกล้กันเพียงนี้เกลือกจะยกมารบพุ่งลูกเกาทัณฑ์ไม่ทันที่จะมีเสียไปหรือ ข้าพเจ้าจะให้ลูกเกาทัณฑ์แต่ในสามวัน ท่านจงให้คนไปคอยรับเอาเถิด”

จิวี่จึงว่า : “ถ้าไม่ได้ในสามวันท่านจะคิดประการใด”

ขงเบ้งจึงให้ทัณฑ์บนว่า : “แม้ในสามวันนี้ไม่ได้ลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นก็ให้ฆ่าข้าพเจ้าเสียเถิด แต่ถ้าว้าพเจ้าขัดสนสิ่งใดจะต้องการมาพบท่าน ข้าพเจ้าจะบอกแก่โลซกของท่านให้อนุญาตด้วย” (น.619)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวี่มีจุดประสงค์ต้องการให้ขงเบ้งมีความผิดที่ทำลูกเกาทัณฑ์ไม่ทัน จึงแกล้งถามขงเบ้งว่า ถ้าจะทำสงครามทางเรือจะใช้อาวุธใด จิวี่ใช้**หลักตรงประเด็น** ในการถามเพราะเป็นการถามอย่างตรงไปตรงมาเพื่อเปิดประเด็นสนทนา ขงเบ้งจึงตอบในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคำถามอย่างตรงไปตรงมาเช่นกัน ว่า ใช้เกาทัณฑ์ การตอบคำถามของขงเบ้ง จึงสอดคล้องกับการใช้**หลักตรงประเด็น** ในการสนทนา จิวี่จึงว่าคิดต้องกัน แล้วขอให้ขงเบ้งทำลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นในสิบวัน เป็นการพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการสนทนา จึงสอดคล้องกับการใช้**หลักปริมาณ** ในการสนทนา ขงเบ้งรู้ในความหมายโดยนัย แต่จิวี่นั้นไม่ได้ตั้งใจให้ขงเบ้งเข้าใจถึงความหมายโดยนัยดังกล่าว ขงเบ้งจึงแกล้งบอกว่า สิบวันนั้นเข้าไป เป็นการพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการสนทนา จึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักปริมาณ** ในการสนทนา จิวี่ได้ฟัง จึงกล่าวว่า การศึกจวนตัว อย่าพูดเป็นเล่น จิวี่พูดได้กระชับ และชัดเจนเพราะคิดว่าขงเบ้งจะทำทันในสามวัน ได้อย่างไร การพูดดังกล่าวสอดคล้องกับการใช้ **หลักวิธีพูด** ในการสนทนา ขงเบ้ง จึงรับว่า สิ่งที่พูดเป็นความจริง สิบวันนั้นเข้าไป เพราะกองทัพโจโฉยกมาใกล้ แล้วกล่าวให้จิวี่ให้คนไปคอยรับเอาลูกเกาทัณฑ์ ในสามวัน

ขงเบ้งพูดให้เหตุผลในสิ่งที่ตนกล่าวไปแก่จิวี่ จึงสอดคล้องคล้อยกับการใช้ **หลักปริมาณ** ในการสนทนา จิวี่จึงถามว่า หากไม่ได้ในสามวันท่านคิดประการใด จิวี่พูดอย่างตรงไปตรงมา เพราะมีความตั้งใจจะให้ขงเบ้งมีความผิดอยู่แล้ว จึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักตรงประเด็น** ในการสนทนา ขงเบ้ง จึงกล่าวว่า หากทำไม่ได้ในสามวัน ก็ให้ฆ่าตนเสีย แต่ถ้าตนต้องการสิ่งใดจะให้โลซกมาขอแก่จิวี่ ขอให้จิวี่อนุญาตด้วย การพูดให้คำมั่น และขอความช่วยเหลือดังกล่าว ดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่การสนทนา จึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักปริมาณ** ในการสนทนา

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวยี่ใช้หลักตรงประเด็น หลักปริมาณ และหลักวิธีพูด ในการสนทนากับขงเบ้ง ส่วนขงเบ้งใช้หลักวิธีพูด หลักตรงประเด็น และหลักปริมาณในการสนทนากับโลซก ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 15

โลซกจึงถามจิวยี่ว่า : “ซึ่งขงเบ้งรับจะให้ลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นในสามวันนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า จะไม่ทัน”

จิวยี่จึงว่า : “ขงเบ้งขันอาสาเอง แม้ไม่ได้สมเหมือนดังปากว่าเราก็จะมาเสีย คนทั้งปวง ก็จะไม่นินทาเราได้ ครั้นนี้เห็นขงเบ้งจะตายเป็นมั่นคง ถึงมาตรว่าจะมีปีกก็ไม่พินมือเรา” (น.620)

จากบทสนทนาข้างต้น โลซกนั้นมีความสงสารขงเบ้ง จึงถามจิวยี่ว่า ขงเบ้งจะให้ลูกเกาทัณฑ์ สิบหมื่นในสามวันนั้นไม่ทัน จิวยี่จึงตอบโดยยกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาพูดว่า ขงเบ้งขันอาสาเอง หากทำไม่ได้ก็จะมาเสีย คนก็จะนินทาจิวยี่ไม่ได้เราขงเบ้งมีความผิด และครั้งนี้เห็นขงเบ้งจะต้องตายแน่ การพูดอธิบายดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้โลซกเข้าใจในความคิดของจิวยี่เอง จิวยี่จึงพูดอย่างเป็นลำดับขั้นตอนชัดเจนถึงวิธีการกำจัดขงเบ้ง ดังนั้นการพูดครั้งนี้จิวยี่ใช้หลักวิธีพูด ในการสนทนาแก่โลซก

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวยี่ใช้หลักวิธีพูด ในการสนทนากับโลซก ทำให้การสนทนา สัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 16

เมื่อจิวยี่รู้จากโลซกว่าขงเบ้งทำอะไรจึงได้ลูกเกาทัณฑ์มา จึงกล่าวชมขงเบ้ง และให้ขงเบ้ง ช่วยคิดอ่านกำจัดโจโฉ เพราะขุนกวนมีหนังสือมาว่าให้เอาชนะโจโฉให้ได้

จิวยี่สรรเสริญขงเบ้งว่า : “สติปัญญาท่านไปทำการครั้งนี้หาผู้ใดเสมอมิได้”

ขงเบ้งจึงตอบว่า : “อันคิดอ่านกลอุบายแต่เพียงนี้จะนับถือว่าดียังมิได้ก่อน”

จิวี่จึงชวนขงเบ้งเสพย์สุราแล้วบอกว่า : “เวลาวานนี้มีหนังสือขุนกวนให้มาถึงเราว่า ให้เร่งคิดอ่านเอาชัยชนะโจโฉให้ได้ ท่านจงเห็นแก่ราชการช่วยคิดอ่านรบพุ่งให้ได้ชัยชนะ”

ขงเบ้งจึงแก้งตอบว่า : “อันสติปัญญาข้าพเจ้านี้น้อย ซึ่งจะให้คิดอ่านการสงครามนั้น เกลือกจะไม่ตลอด การจะเสียไป”

จิวี่จึงว่า : “อันกองทัพเรือโจโฉครั้งนี้ใหญ่หลวงเข้มขันนัก จะเข้าหักโหมรบพุ่งซึ่งหน้า นั้นเห็นจะขัดสน เราคิดกลอุบายไว้อย่างหนึ่งท่านจะเห็นด้วยหรือประการใด”

ขงเบ้งจึงตอบว่า : “ข้าพเจ้าจะขอคิดลองดู ท่านกับข้าพเจ้าจงเขียนหนังสือซึ่งคิดนั้น ใส่ฝ่ามือแล้วแบออกดูให้พร้อมจะต้องกันหรือไม่”

จิวี่จึงว่า : “เราทั้งสองคิดต้องกัน ท่านอย่าได้แพร่งพรายเนื้อความไปให้เสียการ”

ขงเบ้งจึงว่า : “ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้ามิให้เนื้อความทั้งนี้ฟุ้งซ่านไป ท่านจงเร่งคิดอ่าน ทำการเถิด” (น.622)

จากบทสนทนาข้างต้น เมื่อจิวี่พบขงเบ้ง จึงกล่าวชมเชยขงเบ้งอย่างตรงไปตรงมาว่า สติปัญญาขงเบ้งนั้นหาใครสู้ไม่ได้ การพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักตรงประเด็น** ในการสนทนา ขงเบ้งจึงตอบอย่างถ่อมตนว่า อุบายแค่นี้จะเรียกว่าดียังไม่ได้ เป็นการพูดถ่อมตนที่จิวี่ กล่าวยกย่องตน แต่ได้ความชัดเจน จึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักวิธีพูด** ในการสนทนา

จิวี่จึงกล่าวปรึกษาว่า ขุนกวนมีหนังสือมาให้คิดอ่านรบพุ่งโจโฉให้ชนะจงได้ ขอให้ขงเบ้ง ช่วยกันคิด จิวี่พูดอย่างเป็นลำดับขั้นตอนว่า ขุนกวนมีหนังสือมาให้คิดรบ โจโฉให้ชนะ และขอให้ ขงเบ้งช่วยคิดแผนการด้วย เป็นการพูดอย่างเป็นลำดับขั้นตอน จึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักวิธีพูด** ในการสนทนา ขงเบ้ง จึงกล่าวถ่อมตนกลับไปว่า ตนมีสติปัญญาน้อย เพื่อต้องการให้จิวี่พูดถึง แผนการที่จิวี่คิดไว้ การพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักวิธีพูด** ในการสนทนา คือ พูดถ่อมตนอย่างชัดเจน

จิวี่จึงบอกแก่ขงเบ้งว่า กองทัพโจโฉนั้นใหญ่หลวง ถ้าจะรบพุ่งซึ่งหน้าเห็นจะขัดสน
 ตนคิดแผนการไว้ ขงเบ้งจะเห็นด้วยหรือไม่ การพูดลักษณะดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่
 การสนทนา จึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักปริมาณ** ในการสนทนา ขงเบ้งจึงบอกว่าจะลองคิดดู แล้ว
 ตนกับจิวี่นั้นเขียนแผนการลงบนฝ่ามือ การตอบกลับดังกล่าว เป็นการให้ข้อมูลที่เกี่ยวเนื่องแก่
 การสนทนา และต้องการเก็บแผนการไว้เป็นความลับ จึงให้เขียนลงบนฝ่ามือ การพูดดังกล่าว
 จึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักปริมาณ** ในการสนทนา

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวี่ใช้หลักตรงประเด็น หลักวิธีพูด และหลักปริมาณใน
 การสนทนากับขงเบ้ง และขงเบ้งใช้หลักวิธีพูด และหลักปริมาณ ในการสนทนากับจิวี่ ทำให้
 การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 17

โจโฉนั้นคิดแก้แค้นจิวี่ที่ลวงให้ตนฆ่าซำมอ และเตียวอุ้น จึงให้ซำโฮ กับซำมอ
 ทำการซ่อนแผนจิวี่

ซำโฮค้ำบแล้วร้องไห้บอกจิวี่ว่า : “ซำมอพี่ข้าพเจ้าหาความผิดมิได้ โจโฉให้ฆ่าเสีย
 ข้าพเจ้ามีใจพยายามคิดแก้แค้นโจโฉอยู่เป็นอันมาก จึงพากันมาหวังจะอยู่ทำราชการด้วยท่าน
 แม้ท่านจะยกออกไปรบเมื่อใด ข้าพเจ้าจะอาสาเป็นทัพหน้า”

จิวี่ได้ฟังดังนั้นก็รู้เท่าทันทำเป็นมีใจยินดีแล้วแก้งพูดว่า : “ซึ่งท่านมีความแค้น โจโฉ
 สมักรมาอยู่ด้วย เราขอบใจนัก”

โลซกจึงว่าแก่จิวี่ว่า : “ซำต้งกับซำโฮมาอยู่ด้วยท่านนี้เป็นกลอุบาย อย่าให้ท่านเอาไว้
 จิวี่ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ โลซกแล้วว่า : “เดิมซำมอผู้พี่เขานั้นหาความผิดมิได้ โจโฉให้ฆ่าซำมอเสีย
 ช่งต้งกับซำโฮก็มีความน้อยใจหนีมาอยู่ด้วยเราหวังจะแก้แค้นโจโฉ และตัวจะมาคิดแทงเขาจะ
 นานไปผู้ใดที่มีความคิดแต่ฝีมือจะอาจเข้ามาอยู่ด้วยเล่า” (น. 625)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวี่รู้ในแผนการโจโจ จึงแก้งว่าแกชวโฮ ไปว่า “ซึ่งท่านมีความแค้นใจโศกสมัครมาอยู่ด้วย เราชอบใจนัก” การพูดดังกล่าวเป็นจิวี่ต้องการให้ชวโฮเข้าใจผิดว่าตนไม่รู้ในแผนการดังกล่าว จึงแก้งพูดออกไป การพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับ การละเมิดหลักคุณภาพในการสนทนา คือ ไม่พูดสิ่งที่รู้จริงเพราะต้องการให้เกิดความเข้าใจผิด

โลซกนั้นไม่รู้ในแผนการจิวี่ จึงว่ากล่าวจิวี่ว่า ที่ชวโฮมาขออยู่ด้วยเป็นแผนการ จิวี่จึงแก้งพูดไปว่า จะมาคิดสงสัยทั้งสองคน แล้วต่อไปจะมีใครมาอยู่ด้วย เป็นการพูดเพื่อให้โลซกเข้าใจผิดคิดว่าตนอยากให้ชวโฮมาอยู่ด้วยจริง เพื่อมุ่งหวังให้ชวโฮที่ฟังอยู่ด้วยตายใจ จึงสอดคล้องกับการละเมิดหลักปริมาณ ในการสนทนา ใช้ประโยชน์จากการให้ข้อมูลเพื่อให้ผู้ฟังตายใจ

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวี่ใช้การละเมิดหลักคุณภาพ และการละเมิดหลักปริมาณ ในการสนทนากับชวโฮ และโลซก ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 18

คืนนั้นจิวี่คิดราชการอยู่พอเห็นอุยกายเดินเข้ามาจิวี่จึงถามว่า

จิวี่ : “ท่านเข้ามานี้จะเตือนสติเราประการใด”

อุยกายจึงว่า : “อันทหารโจโจซึ่งยกมาทำศึกครั้งนี้มากกว่าเรานัก แม้ท่านจะตั้งรกรอกให้ข้ามิได้คิดอ่านรบพุ่ง ข้าพเจ้าเห็นจะเสียทีเขาเป็นมั่นคง เหตุใดท่านไม่คิดอ่านเอาเพลิงเผากองทัพอโจโจเสีย”

จิวี่ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า : “ความคิดอันนี้ผู้ใดสอนให้ท่านมาว่าเราหรือ”

อุยกายจึงบอกว่า : “ความคิดอันนี้ข้าพเจ้าคิดเอง จะได้มีผู้ใดมาสั่งสอนให้ว่ากล่าวหามิได้”

จิวี่ได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า : “ความคิดอุยกายนี้ต้องกันกับเรา แล้วว่าเราก็คิดเหมือนกับท่าน แต่อย่างหาที่มีที่กระทำไม่ บัดนี้ชวตั้ง ชวโฮมาอยู่ด้วยเรา เป็นกลอุบายของโจโจ หวังจะใครรู้เหตุการณ์ในกองทัพเรา ซึ่งเราเอาตัวชวตั้ง ชวโฮไว้นี้ เพราะคิดจะซ่อนกลโจโจ แต่วิตกอยู่ข้อหนึ่งว่า หาผู้ใดจะอาสาไปถึงกองทัพโจโจมิได้”

อุยกายจึงบอกว่า : “ท่านอย่าวิตกเลย แม้ท่านจะใช้ข้าพเจ้าจะขออาสา”

จิวอี้จึงว่า : “ถ้าท่านจะรับอาสาแล้ว จำจะต้องทนอาญาเราถึงสาหัส การทิ้งปวงจึงจะสมความคิด แล้วโจโฉก็จะไม่มีความสงสัย”

อุยกายจึงว่า : “ขุนกวนมีคุณเลียงข้าพเจ้ามา ก็ได้มีความสุขเป็นอันมาก ยังมีได้แทนคุณสิ่งใดก่อน ครั้งนี้ถึงมาตรว่าตัวข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต แม้ท่านจะใช้สิ่งใดจะขอตั้งใจอาสาเอาโลหิตทาแผ่นดินไว้ให้ปรากฏว่าได้อาสาจนถึงขนาด”

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ลูกเขาลงคำนับอุยกายแล้วว่า : “แม่ท่านสุจริตรับดังนี้ได้อันการศึกครั้งนี้ก็จะสำเร็จเพราะท่าน”(น.627)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้เห็นอุยกายเดินเข้ามา จึงถามอย่างตรงไปตรงมา เป็นการเปิดประเด็นการสนทนาว่า อุยกายเข้ามาจะเตือนตนในเรื่องใด การพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักตรงประเด็น** ในการสนทนา อุยกายจึงถามว่าเหตุใดจิวอี้จึงไม่เร่งคิดกำจัดโจโฉ จิวอี้ได้ฟังจึงถามกลับไปว่า เป็นความคิดของใคร เป็นการถามโดยใช้ **หลักตรงประเด็น** ในการสนทนา อุยกายจึงตอบกลับว่าเป็นความคิดตน จิวอี้จึงรู้ว่าอุยกายคิดเหมือนกันกับตน จิวอี้จึงพูดให้อุยกายฟังว่า ความคิดอุยกายนั้นเหมือนตน และบอกว่าตนคิดซ่อนกลโจโฉ แต่หาผู้ใดอาสาทำให้แผนการสำเร็จไม่ได้ การพูดอย่างเป็นลำดับขั้นตอนดังกล่าวทำให้อุยกายเข้าใจความต้องการของจิวอี้ อุยกายจึงอาสาเข้าไปยังกองทัพโจโฉ การพูดของจิวอี้ดังกล่าวสอดคล้องการใช้ **หลักวิธีพูด** ในการสนทนา อุยกายจึงรับอาสาจิวอี้ จิวอี้ได้ฟังแล้ว จึงกล่าวแก่อุยกายว่า ถ้าไปครั้งนี้ต้องได้รับความทรมาณแสนสาหัส เป็นการพูดให้ข้อมูลแก่อุยกาย ว่าสิ่งที่ต้องทำนั้นอุยกายต้องได้รับความทรมาณ การพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักปริมาณ** ในการสนทนา อุยกายจึงตอบกลับไปที่ว่า ต้องการตอบแทนบุญคุณขุนกวน จิวอี้จึงถูกเข้าและคำนับในความเสียสละของอุยกาย และชื่นชมอุยกายว่าการครั้งนี้จะสำเร็จเพราะท่าน การพูดชื่นชมดังกล่าวเป็นการพูดที่ชัดเจนเพื่อกล่าววยกย่องอุยกาย จึงสอดคล้องกับการใช้ **หลักวิธีพูด** ในการสนทนา

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักตรงประเด็น หลักวิธีพูดและหลักปริมาณ ในการสนทนากับอุยกาย ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 19

ครั้นเวลาเช้าจิวอี้ออกกว่าราชการ จึงแกล้งปรึกษาว่า

จิวอี้ : “โจโฉยกทัพครั้งนี้มีทหารประมาณร้อยหมื่นเศษ ตั้งค่ายเรียงกันไปประมาณสามพันลี้ ฝ่ายทหารเราก็น้อยกว่าเขานัก ซึ่งจะคิดรบพุ่งนั้นไซ้จะสำเร็จแต่ในวันเดียวนั้นหาไม่ได้ เราจะแจกเสบียงอาหารให้นายทัพนายกองทั้งปวง ให้แจกทหารเลวกินกำหนดไปให้พอสามเดือน แม้จะกะเกณฑ์ยกไปรบจะได้ทันที่สะดวก

อุยกายได้ฟังดังนั้นจึงแกล้งว่า : “อย่าแจกเสบียงไว้แต่สามเดือนเลย ข้าพเจ้าแถมให้แจกไว้ถึงสามสิบเดือนอีก การศึกนั้นก็หาสำเร็จไม่ จงเร่งคิดอ่านรบพุ่งให้กองทัพโจโฉแตกไปในเดือนหนึ่ง ถ้าไม่แตกก็ให้ทำตามคำเดียวเจียวว่า เราท่านทั้งปวงจะชวนกันถอดกระเบื้องอาวุธเสีย แล้วไปขอออกแก่โจโฉจะมีดีกว่าอีกหรือ”

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็แกล้งทำเป็นโกรธ มิให้ผู้ใดสงสัย แล้วจึงว่า : “ขุนกวนไ้เราถืออาญาสิทธิ์คุมทหารเป็นแม่ทัพใหญ่มาทำการสงครามด้วยโจโฉ บัดนี้เราก็คิดการเห็นชอบจึงสั่งให้แจกข้าว ดังนั้น เหตุใดตัวจึงบังอาจว่ากล่าวขัดขวางให้ทหารทั้งปวงคิดย่อท้อไม่เป็นใจรบพุ่ง ฝ่ายข้าศึกรู้ก็จะมีใจกำเริบบุกบั่นเข้ามาทำร้ายกองทัพเรา แล้วสั่งทหารให้เอาตัวอุยกายไปฆ่าเสีย”

อุยกายได้ฟังดังนั้นจึงแกล้งทำเป็นโกรธหนักขึ้นจึงตอบว่า : “ตัวกูอาสาทำการสงครามมาแต่ครั้งซุนเกี้ยน จนซุนเกี้ยนได้เป็นใหญ่ในเมืองกังตั๋ง ครั้นซุนเกี้ยนถึงแก่ความตาย ตัวกูก็เป็นข้าฝ่ายทหารต่อมาจนถึงซุนเซ็ก ซุนกวนก็ได้สามนายแล้ว แต่กูเป็นคนอาภัพ ครั้งนี้จึงได้เป็นลูกกองคนใหม่มา”

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ทำโกรธยิ่งขึ้นเป็นอันมาก จึงสั่งทหารเร่งให้เอาตัวอุยกายไปฆ่าเสีย

ก่าหลงจึงห้ามว่า : “อุยกายนี้เป็นคนเก่า ได้ว่ากล่าวเป็นข้อละเมียดผัดถลงแล้ว ข้าพเจ้าขอโทษไว้สักครั้งหนึ่งเถิด”

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงว่า : “ซึ่งตัวมาขอโทษอุยกายไว้นี้ สืบไปภายหน้าทหารทั้งปวงจะมีคูเป็นเยี่ยงอย่างไปหรือ แล้วสั่งให้ทหารขับก่าหลงออกไปเสีย”

ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงคำนับจิวอี้แล้วว่า : “อุยกายว่ากล่าวทั้งนี้โทษผิดถึงตายอยู่แล้ว แต่ซึ่งจะให้ฆ่ามัน ยังไม่ควรด้วยกำลัง อยู่ในระหว่างทัพศึก จะเป็นอัปมงคลไป ขอให้งดไว้ก่อน แม้กำลังใจโชนแตกไปแล้วจึงค่อยฆ่าอุยกายเสีย”

จิวอี้จึงตอบว่า : “ท่านทั้งปวงว่ากล่าวนี้ก็ควรอยู่ ครั้นเราจะยกโทษอุยกายเสียทีเดียว ภายหน้าก็จะกำเริบขัดขวางอีก แต่ซึ่งจะให้ฆ่าเสียนั้น เรายกโทษให้ท่านทั้งปวง แล้วสั่งทหารให้เอาตัวอุยกายไปตีรื้อยหนึ่ง”

จากบทสนทนาข้างต้น จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้กับอุยกายนั้นรู้กันถึงแผนการที่จิวอี้คิด จิวอี้จึงแกล้งให้ข้อมูลว่า จะแจกเสบียงอาหารแก่ทหารให้พอสามเดือน เป็นการเริ่มให้ข้อมูลแก่การสนทนา โดยมุ่งหวังให้ผู้ฟัง คือ ทหารคนอื่นเข้าใจผิดว่าตนต้องการแจกเสบียงให้ทหารสามเดือน การมุ่งหวังให้ผู้ฟังเข้าใจผิดโดยใช้ประโยชน์จากการให้ข้อมูล จึงสอดคล้องกับการ**ละเมิดหลักปริมาณ**ในการสนทนา จากนั้นอุยกายจึงแกล้งว่าจิวอี้ว่า ให้แจกถึงสามสิบเดือนก็ไม่ชนะโจโจ ให้เร่งคิดรบโจโจให้แตกในเดือนหนึ่ง ถ้าไม่สำเร็จก็ให้ทำตามเดิมาเดียวก็แล้ว คือไปคำนับโจโจ จิวอี้ได้ฟังจึงแกล้งโกรธ ว่าอุยกายขัดคำสั่งของตน หากข้าศึกรู้ว่าลูกน้องไม่เชื่อฟังก็จะพากันบุกมา จึงสั่งให้เอาตัวอุยกายไปฆ่าเสีย การพูดของจิวอี้มีจุดประสงค์ให้ผู้ฟังคนอื่นเข้าใจผิดเช่นเดียวกับครั้งแรก ว่าตนโกรธในสิ่งที่อุยกายพูด จึงแกล้งพูดขึ้นมาว่าอุยกายขัดคำสั่งให้เอาตัวไปฆ่า เป็นการพูดที่สอดคล้องกับการ**ละเมิดหลักปริมาณ**ในการสนทนา คือใช้การให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการสนทนา มาพูดให้ผู้ฟังเข้าใจผิดว่าจิวอี้โกรธ อุยกายจึงแกล้งขู่จิวอี้ให้โกรธโดยพูดว่า ตนเคยอยู่กับนายที่มีความสามารถ แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าได้มาอยู่กับนายที่เพ็งได้เป็นแม่ทัพ จิวอี้จึงสั่งให้เร่งฆ่าอุยกายเสีย

คำเพลง ที่เข้าใจว่าจิวอี้โกรธจริง จึงร้องห้ามว่า อุยกายเป็นคนเก่า ขอภัยให้อุยกายสักครั้ง จิวอี้จึงแกล้งโกรธคำเพลง และพูดว่า “ซึ่งตัวมาขอโทษอุยกายไว้นี้ สืบไปภายหน้าทหารทั้งปวงจะมิดูเป็นเยี่ยงอย่างไปหรือ” การพูดดังกล่าวเป็นการพูดอย่างเป็นเหตุเป็นผลว่า คำเพลงมาขอโทษอุยกาย จะทำให้เป็นตัวอย่างแก่ทหาร เป็นการพูดที่มีเหตุผลชัดเจน จึงสอดคล้องกับการใช้**หลักวิธีพูด**ในการสนทนา ทหารทั้งปวงจึงพากันขอร้อง จิวอี้จึงพูดว่า “ท่านทั้งปวงว่ากล่าวนี้ก็ควรอยู่ ครั้นเราจะยกโทษอุยกายเสียทีเดียว ภายหน้าก็จะกำเริบขัดขวางอีก แต่ซึ่งจะให้ฆ่าเสียนั้น เรายกโทษให้ท่านทั้งปวง แล้วสั่งทหารให้เอาตัวอุยกายไปตีรื้อยหนึ่ง” การพูดดังกล่าวเป็นการพูดที่ทำให้ทุกคนเข้าใจอย่างชัดเจนในการกระทำของจิวอี้ ที่ต้องการลงโทษอุยกาย จึงสอดคล้องกับการใช้**หลักวิธีพูด**ในการสนทนา

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวยี่ใช้การละเมียดหลักปริมาณ และหลักวิธีพูดในการสนทนากับอุยกาย คำเพลง และทหำรทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 20

ฝ่ายจิวยี่จึงให้หาโลชกมาแล้วสั่งว่า บัดนี้เจียวก้านมาลงหวังจะดูเหตุการณ์หนักเบาในกองทัพเรา เราจะแกล้งให้เอาตัวเจียวก้านไปขังไว้ ท่านจงไปอ่อนนวยบึงทอง ให้พูดจากับเจียวก้านให้เป็นไมตรีกันเข้าแล้ว เห็นเจียวก้านจะพาบึงทองหนีไปหาโจโจ ฦ ค่าย ให้บึงทองคิดอ่านลวงโจโจให้เอาไพร่ย่อยเรือรบเสียจงสิ้น เราจึงจะได้เอาเพลิงเผาเสียทั้งกองทัพเรือ โลชกก็ลงไปบอกแก่บึงทองตามคำจิวยี่สั่งทุกประการ

ฝ่ายจิวยี่นั้นทำโกรธ จึงว่าแก่เจียวก้านว่า : “ตัวมิได้คิดถึงไมตรี บังอาจดูหมิ่นเรา”

เจียวก้าน ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า : “ตัวเรากับท่านเป็นเพื่อนรักกันมาแต่เด็ก บัดนี้เราก็มีความรักเสมออยู่เหมือนพี่น้องของเราอันเกิดร่วมมารดา กัน ซึ่งท่านว่าเราบังอาจดูหมิ่นนั้นเป็นประการใด”

จิวยี่จึงว่า : “เมื่อตัวมาครั้งก่อนนั้น เราก็อู้ยู่ว่าโจโจให้มาเกลี้ยกล่อมเรา อันความคิดเรานี้แม่นำในพระมหาสมุทรแห่ง เราจึงจะไปอยู่ด้วยโจโจ แต่เราคิดเอ็นดูตัวว่าเป็นเพื่อนรักกัน เราจึงห้ามปรามมิให้ตัวออกชื่อโจโจ หวังจะตัดเนื้อความซึ่งพูดจาเกลี้ยกล่อมเรา เราชวนตัวเสพย์สุรา แล้วพาเข้าไปนอนเตียงเดียวกัน ครั้นเรานอนหลับอยู่ ตัวลักเอาหนังสือซึ่งชำมอ เตียวฮุ้นให้มาแก่เรา แล้วตัวก็มีได้ล่ำลาเรา ลอบหนีไปแต่ในเวลากลางคืน เอาหนังสือไปให้แก่โจโจ โจโจจึงฆ่าชำมอ เตียวฮุ้นเสีย การใหญ่ของเราซึ่งคิดกันไว้เสียไปเพราะตัว บัดนี้ตัวคิดอ่านมาจะทำร้ายเราอีกเล่า แม้เราไม่คิดถึงว่าได้เป็นเพื่อนรักกันมาแต่ก่อน ก็จะทำให้ตัดศีรษะตัวเสียบประจานไว้หน้าค่าย ครั้นเราจะปล่อยให้ตัวไปบัดนี้แล้ว ตัวก็จะเอาเนื้อความในกองทัพเราไปบอกแก่โจโจ เราจะทำศึกต่อไปนั้น ก็ขัดสน ถ้าเรากำจัดโจโจแตกไปได้เมื่อใดจึงจะปล่อยตัวเสีย” แล้วสั่งทหารให้เอาตัวเจียวก้านคุมไว้ (น.639)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ แกล้งพูดขึ้นว่า “ตัวมิได้คิดถึงไมตรี บังอาจดูหมิ่นเรา” การพูดดังกล่าวเป็นการละเมิดหลักวิธีพูดในการสนทนาแบบมีนัย เพราะพูดกำกวม ต้องการให้เจียวก้าน ค้นหาความหมายโดยนัยว่าไปดูหมิ่นจิวอี้เรื่องใด เจียวก้านจึงหัวเราะแล้วอ้างว่าตนกับจิวอี้เป็นเพื่อรักกันมาตั้งแต่เด็ก จะไปดูหมิ่นจิวอี้เรื่องใด จิวอี้จึงตอบกลับโดยใช้หลักปริมาณในการสนทนา คือพูดให้ข้อมูลว่าเจียวก้านมีความผิดอย่างไร โดยอ้างถึงเหตุการณ์ครั้งก่อนที่เจียวก้านมาหา แล้วลอบหนีเอาหนังสือความลับไปให้โจโจ ทำให้โจโจฆ่าตัวตาย เตียวฮุ้น ทำให้แผนการของจิวอี้พังไป และที่เจียวก้านกลับมาทีเพื่อจะทำร้ายตน ครั้นจะปล่อยตัวไปก็จะนำความไปแจ้งแก่โจโจ ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลที่จำเป็นตามความมุ่งหมายที่ต้องการให้เจียวก้านมีความผิดและสั่งให้เอาตัวไปขัง

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้การละเมิดหลักวิธีพูดในการสนทนาแบบมีนัย และหลักปริมาณ ในการสนทนากับเจียวก้าน ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 21

ฝ่ายเล่าปี่จึงจัดแจงสิ่งของสำหรับเลี้ยงทหารให้ซุนเจียนนำไปให้จิวอี้ ซุนเจียนก็เอาสิ่งของทั้งหมดนั้นไปให้จิวอี้

จิวอี้จึงถามซุนเจียนว่า : “บัดนี้เล่าปี่นายท่านตั้งอยู่ตำบลใด”

ซุนเจียนจึงบอกว่า : “เล่าปี่กับขงเบ้งคุมทหารมาตั้งอยู่ ณ ปากแม่น้ำเมืองอิวกั้ง”

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจสะดุ้งขึ้น แล้วว่า : “ให้ซุนเจียนกลับไปก่อนเถิด ต่อวันอื่นเราจึงจะไปเยี่ยมเล่าปี่” (น.672) ซุนเจียนก็ลาจิวอี้กลับไป

จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ถามเมื่อได้รับสิ่งของจากซุนเจียน จึงถามถึงเล่าปี่โดยตรงไปตรงมาว่า เล่าปี่ตั้งทัพอยู่ที่ไหน การถามดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้หลักตรงประเด็น ในการสนทนา ซุนเจียนจึงบอกแก่จิวอี้ไปว่า เล่าปี่ตั้งอยู่ปากน้ำเมืองอิวกั้ง จิวอี้ จึงบอกให้ซุนเจียนกลับไปก่อน วันอื่นจึงจะไปเยี่ยมเล่าปี่ จะเห็นว่าจิวอี้ถาม พูดให้ข้อมูลแก่ซุนเจียนให้กลับไปบอกเล่าปี่ว่าวันหลังตนจะไปเยี่ยม จึงสอดคล้องกับการใช้ หลักปริมาณ ในการสนทนา ซุนเจียนจึงลากลับไป

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักตรงประเด็น และหลักปริมาณในการสนทนากับ ชุนเจียน ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 22

โลซกจึงถามจิวอี้ว่า : “ชุนเจียนบอกท่านว่าเล่าปีกับขงเบ้งกุมทหารมาตั้งอยู่ปากน้ำเมืองอิ้วกั้ง แลท่านสะดุ้งตกใจขึ้นนั้นด้วยเหตุอันใด”

จิวอี้จึงบอกว่า : “เราตกใจสะดุ้งขึ้นนั้นเพราะเห็นเหตุว่าเล่าปีกับขงเบ้งจะชิงเอาเมืองลำกุน เป็นมั่นคง ซึ่งเราทำการครั้งนี้ได้เสียเงินทองแลสิ่งของเป็นบำเหน็จทหารเป็นอันมาก อันเมือง ลำกุนนั้นเหมือนหนึ่งอยู่ในเงื้อมมือเรา เมื่อเล่าปีกับขงเบ้งได้เมืองลำกุนแล้ว เราก็จะมีความน้อยใจ เห็นจะถึงแก่ความตาย เราจึงตกใจสะดุ้งขึ้นเพราะเหตุฉะนั้น”

โลซกจึงว่า : “ท่านจะคิดอุบายประการใดจึงจะให้เล่าปีกับขงเบ้งยกทหารถอยไปให้ไกล แดนเมืองลำกุนได้”

จิวอี้จึงตอบว่า : “เราจะคิดอ่านให้ไปว่ากล่าวเล่าปีแต่โดยดีก่อน ถ้าเล่าปีไม่ฟังเราจึงคิด จะกำจัดเสียให้ได้”

โลซกจึงว่า : “ท่านคิดนี้ชอบอยู่ แม้ท่านจะไปหาเล่าปีเมื่อใดข้าพเจ้าจะไปด้วย” (น.672)

จากบทสนทนาข้างต้น เมื่อโลซกเห็นจิวอี้ตกใจจึงถามว่า จิวอี้ตกใจด้วยเหตุอันใด จิวอี้ จึงตอบกลับไปเพื่ออธิบายโลซกว่า “เราตกใจสะดุ้งขึ้นนั้นเพราะเห็นเหตุว่าเล่าปีกับขงเบ้งจะชิงเอา เมืองลำกุนเป็นมั่นคง ซึ่งเราทำการครั้งนี้ได้เสียเงินทองแลสิ่งของเป็นบำเหน็จทหารเป็นอันมาก อันเมืองลำกุนนั้นเหมือนหนึ่งอยู่ในเงื้อมมือเรา เมื่อเล่าปีกับขงเบ้งได้เมืองลำกุนแล้ว เราก็จะมีความน้อยใจ เห็นจะถึงแก่ความตาย เราจึงตกใจสะดุ้งขึ้นเพราะเหตุฉะนั้น” เป็นการตอบแบบให้ ข้อมูลในสิ่งที่จำเป็นแก่การสนทนาเพื่อให้โลซกเข้าใจถึงสาเหตุการตกใจของตน โลซกจึงถามว่า จิวอี้มีอุบายใดจะให้เล่าปีและขงเบ้งถอยไปให้ไกลเมืองลำกุน จิวอี้จึงบอกแก่โลซกว่า “เราจะคิดอ่าน ให้ไปว่ากล่าวเล่าปีแต่โดยดีก่อน ถ้าเล่าปีไม่ฟังเราจึงคิดจะกำจัดเสียให้ได้” เป็นการพูดในสิ่งที่ เกี่ยวข้องแก่การสนทนาเช่นกัน บอกถึงวิธีการของตนว่าจะไปว่ากล่าวแต่โดยดี ถ้าเล่าปีไม่ฟัง

จึงคิดกำจัด การพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณ ในการสนทนา โลกจึงเห็นชอบด้วย

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักหลักปริมาณในการสนทนากับโลก ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 23

ฝ่ายขุนเจียนครั้นมาถึงเอาเนื้อความซึ่งจิวอี้ว่ากล่าวนั้น เล่าให้เล่าปีฟังทุกประการ เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษาแก่ขงเบ้งว่าควรทำเช่นไร ขงเบ้งจึงกระซิบบอกเนื้อความให้ตอบจิวอี้ แล้วให้ทหารจัดเรือรบออกไปทอดอยู่ ณ ปากน้ำ แม้เห็นจิวอี้มาโดยร้ายก็ ให้ช่วยรบพุ่งป้องกันไว้

เล่าปี : “ซึ่งท่านคิดอ่านกำจัดโจโฉเสียได้นั้น อาณาประชาราษฎร์ได้ความสุขเพราะท่าน”

จิวอี้ : “ซึ่งท่านคุมทหารมาตั้งอยู่ที่นี้ ท่านคิดจะยกไปตีเอาเมืองลำกุนหรือ”

เล่าปีจึงตอบตามคำของขงเบ้งกระซิบสั่งว่า : “ซึ่งข้าพเจ้ายกมาตั้งอยู่ที่นี้เพราะคิดว่าท่านจะยกไปตีเอาเมืองลำกุน ข้าพเจ้าจะคุมทหารไปช่วยเป็นการเร็ว แม้ท่านไม่ไปข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่าจะไปตีเอาเมืองลำกุนให้”

จิวอี้ได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า : “ตัวเราเป็นชาติทหาร อยู่เมืองกังตั๋งก็คิดอยู่ว่า จะยกกองทัพไปตีเอาหัวเมืองฝ่ายเหนือให้เป็นบำเหน็จมือไว้ พอโจโฉยกกองทัพลงมาตีหัวเมืองฝ่ายใต้ครั้งนี้ เราได้ออกมาตั้งสู้รบจนโจโฉแตกหนีไปแล้ว เราก็เสียเสบียงอาหารแลเงินทองแจกทหารเป็นอันมาก อันเมืองลำกุนบัดนี้เหมือนหนึ่งอยู่ในเงื้อมมือเรา แม้จะคิดเอาเมื่อใดก็จะได้โดยง่าย เหตุใดท่านจึงถามว่าเราจะไม่เอาหรือ”

เล่าปีจึงตอบว่า : “เมื่อโจโฉแตกไปนั้นได้ให้โจหยินอยู่รักษาเมืองลำกุน แล้วแต่งทหารเอก ซึ่งมีฝีมืออยู่รักษาด่านทางเป็นหลายตำบล อันโจหยินนั้นก็กำลังกล้าหาญนัก ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านทำการจะไม่สมความคิด”

จิวอี้จึงว่า : “แม่เราตีเอาเมืองลำกู่ไม่ได้ท่านก็จงยกไปตีเอาเถิด”

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า : “จิวอี้ว่าทั้งนี้โทษยกกับขงเบ้งจึงเป็นพยานเราด้วย สืบไปภายหน้า ถ้าจิวอี้จะคืนคำเสีย เราจะได้อ้างท่านทั้งสองเป็นพยาน”

จิวอี้จึงว่า : “ตัวเราเกิดมาเป็นชาย ได้ลั่นวาจาออกมาแล้วก็ไม่นึกคำเลย”

ขงเบ้งจึงแกล้งว่า : “อันจิวอี้นี้แม้จะเจรจาสิ่งใดก็มั่นคงนัก อันเมืองลำกู่ นั้นให้จิวอี้ไปตีก่อน ถ้าขัดสนประการใดเล่าปี่จึงจะยกไปทำการต่อภายหลัง จิวอี้กับโทษยกก็ลาเรือกลับไป” (น.673)

จากบทสนทนาข้างต้น เมื่อจิวอี้มาพบเล่าปี่ เล่าปี่จึงเอ่ยสรรเสริญจิวอี้ว่า จิวอี้คิดกำจัดโจโฉ ราษฎรจะมีความสุขเพราะท่าน แต่จิวอี้ไม่สนใจในคำดังกล่าวกลับถามในสิ่งที่ตนสงสัยอย่างตรงไปตรงมาว่า “ซึ่งท่านคุมทหารมาตั้งอยู่ที่นี่ ท่านคิดจะยกไปตีเอาเมืองลำกู่หรือ” แสดงให้เห็นว่าจิวอี้เปิดบทสนทนาด้วยการกล่าวอย่างตรงประเด็นที่มาพบเล่าปี่ จึงสอดคล้องกับการใช้**หลักตรงประเด็น**ในการสนทนา เล่าปี่จึงตอบกลับตามคำขงเบ้งว่ายกมาเพื่อช่วยจิวอี้ แต่หากจิวอี้ไม่ไปตีเมืองลำกู่ เราก็จะยกไปตี จิวอี้จึงตอบกลับโดยให้ข้อมูลที่จำเป็นว่าตนนั้นต้องคิดตีลำกู่แน่นอน ด้วยคำกล่าวที่ว่า “ตัวเราเป็นชาติทหาร อยู่เมืองกังกี้ก็คิดอยู่ว่า จะยกกองทัพไปตีเอาหัวเมืองฝ่ายเหนือให้เป็นบำเหน็จมือไว้ พอโจโฉยกกองทัพลงมาตีหัวเมืองฝ่ายใต้ครั้งนี้ เราได้ออกมาตั้งสู้รบจนโจโฉแตกหนีไปแล้ว เราก็เสียเสบียงอาหารแลเงินทองแจกทหารเป็นอันมาก อันเมืองลำกู่บัดนี้เหมือนหนึ่งอยู่ในเงื้อมมือเรา แม้จะคิดเอาเมื่อใดก็จะได้โดยง่าย เหตุใดท่านจึงถามว่าเราจะไม่เอาหรือ” การพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้**หลักปริมาณ**ในการสนทนา เพื่อบอกจุดประสงค์ของตนให้เล่าปี่ฟัง เล่าปี่จึงแกล้งว่า โจโฉนั้นมีทหารที่มีฝีมือมาก เกรงว่าจิวอี้จะทำการไม่สมความคิด จิวอี้จึงตอบกลับไปด้วยมีแผนการว่าจะให้เล่าปี่นั้นกำเริบ โดยกล่าวตอบว่า “แม่เราตีเอาเมืองลำกู่ไม่ได้ท่านก็จงยกไปตีเอาเถิด” ซึ่งสอดคล้องกับการใช้**หลักตรงประเด็น** คือ กล่าวในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับบทสนทนาอย่างตรงไปตรงมา เล่าปี่จึงพูดขึ้นว่า ให้โทษยกและขงเบ้งเป็นพยาน จิวอี้จึงตอบไปสั้นๆตรงประเด็นว่า “ตัวเราเกิดมาเป็นชาย ได้ลั่นวาจาออกมาแล้วก็ไม่นึกคำเลย” จึงสอดคล้องกับการใช้**หลักตรงประเด็น**ในการสนทนา ขงเบ้งจึงแกล้งย้ำในสิ่งที่จิวอี้พูดว่า “อันจิวอี้นี้แม้จะเจรจาสิ่งใดก็มั่นคงนัก อันเมืองลำกู่ นั้นให้จิวอี้ไปตีก่อน ถ้าขัดสนประการใดเล่าปี่จึงจะยกไปทำการต่อภายหลัง” เพื่อให้จิวอี้ไม่กล้าคืนคำหากตีลำกู่ไม่สำเร็จ

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักตรงประเด็น และหลักปริมาณในการสนทนากับเล่าปี่ แต่การสนทนาดังกล่าว ไม่ สัมฤทธิ์ผล เนื่องจากภายหลังจิวอี้ได้เสียลำกู่ให้แก่เปี๊ยะเพราะคำพูดคน

บทสนทนาที่ 24

ฝ่ายจิวอี้จึงให้เจียวจิมเป็นกองหน้า และจัดแจงทหารห้าพัน ให้ซีเซิง เตะสอง ไปด้วยเจียวจิม แล้วสั่งว่าให้รีบยกข้ามแม่น้ำอันกั้งไปก่อน เราจึงจะยกกองทัพหลวงตามไปภายหลัง

จิวอี้แจ้งดังนั้นก็ตกใจ ยังไม่ทันปรึกษาประการใด เทียบเท่าจึงว่าขอให้แบ่งทหารไปช่วย
กำหลง

จิวอี้จึงตอบว่า : “ซึ่งท่านจะให้แบ่งทหารไปช่วยกำหลงนั้นทหารในกองทัพเราก็จะเบาลง
เกลือกรูถึงโจหยิน โจหยินก็จะยกกองทัพมาตี เราก็จะเสียที่แก่ข้าศึก”

ลิบองจึงว่า : “อันกำหลงนั้นมีฝีมือเป็นทหารเอกในเมืองก้งตั้ง ซึ่งท่านจะไม่แบ่งทหารไป
ช่วยนั้นกำหลงก็จะน้อยใจ ทั้งการของเราก็จะเสียไป”

จิวอี้จึงตอบว่า : “ตัวเราคิดจะใคร่แบ่งทหารแล้วยกไปเองเสียอีก แต่ค่ายซึ่งตั้งอยู่นี้เกลือ
คนทั้งปวงจะรักษาไว้ไม่ได้”

ลิบองจึงว่า : “ให้เล่งทองอยู่รักษาค่ายไว้ในสิบวัน ท่านเป็นกองหลวง ข้าพเจ้าจะขอ
อาสาเป็นทัพหน้ายกไปช่วยกำหลงจึงจะควร”

จิวอี้จึงสั่งให้เล่งทองอยู่รักษาค่าย

เล่งทองจึงตอบว่า : “ท่านใช้แล้วข้าพเจ้าไม่ขัด แต่ในสิบวันนี้ข้าพเจ้าจะรับรักษาค่ายไว้
ให้ได้ ถ้าพ้นกว่านั้นเห็นจะเหลือกำลัง”

จิวอี้จึงว่า : “ในสิบวันเราจะกลับมาให้ถึง” (น.676)

จากบทสนทนาข้างต้น เมื่อจิวอี้รู้ว่าคำเพลงเสียที่เข้าศึกโจหยิน จึงตกใจ และว่าแก่เทียเถาว่า “ซึ่งท่านจะให้แบ่งทหารไปช่วยคำเพลงนั้นทหารในกองทัพเราก็จะเบาลง เกลือกรู้ถึงโจหยิน โจหยินก็จะยกกองทัพมาตี เราก็จะเสียทีแก่ข้าศึก” จิวอี้ก็นพูดในสิ่งที่ตนกังวลให้ทหารฟัง เป็นการให้ข้อมูลเพื่อจะปรึกษาทหารด้วย จึงสอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณในการสนทนา ลิบองเห็นจิวอี้ว่า ดังนั้น จึงเกรงว่าจิวอี้จะไม่แบ่งทหารไปช่วย จึงบอกแก่จิวอี้ว่าคำเพลงเป็นทหารเอก ถ้าไม่ยกไปช่วย จะน้อยใจและอาจทำให้เสียการ จิวอี้จึงพูดให้ลิบองแจ้งด้วยการให้ข้อมูลว่าตนคิด จะยกไปช่วยด้วยตัวเอง แต่กลัวทหารจะรักษาค่ายนี้ไว้ไม่ได้ จึงสอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณในการสนทนา ลิบองจึงเสนอให้เล่งทองอยู่คู่ค่าย ให้จิวอี้เป็นกองหลวง ตนเป็นกองหน้า จิวอี้จึงสั่งเล่งทองให้อยู่คู่ค่าย เล่งทองจึงขอแจ้งแก่จิวอี้ว่า สามารถคู่ค่ายในสิบวัน ถ้านานกว่านั้นเห็นจะเหลือกำลัง จิวอี้จึงรับปากว่า จะรีบกลับมาให้ทันสิบวัน เป็นการพูดในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสนทนาเพื่อให้เล่งทองสบายใจว่าตนจะรีบกลับมาในสิบวัน จึงสอดคล้องกับการใช้หลักตรงประเด็น ในการสนทนา

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักปริมาณ และหลักตรงประเด็นในการสนทนากับ ลิบอง และเล่าปี ในเรื่องการปรึกษาทางทหาร ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 25

จิวอี้หนีออกกรบและถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์จนบาดเจ็บ และพักรักษาตัวอยู่ในค่าย เมื่อรู้ว่าทหารโจหยินมาร้องค่าจึงโกรธว่าไม่มีทหารมาบอก

จิวอี้จึงว่า : “ตัวเราเป็นแม่ทัพป่วยอยู่ แลโจหยินให้ทหารมาร้องทำทายเป็นข้อหยาบซ้ำถึงสามสี่วัน ตัวท่านเป็นปลัดทัพเหตุใดจึงนิ่งเสียมิบอกแก่เรา”

เทียเถาจึงว่า : “ข้าพเจ้ามิได้บอกแก่ท่านนั้นเพราะเกรงอยู่ว่าท่านจะโกรธ แผลเกาทัณฑ์นั้นจะกำเริบขึ้น”

จิวอี้จึงว่า : “ท่านนิ่งเสียไม่ออกสู้รบจะนึกอ่านประการใดหรือ”

เทียเถาจึงว่า : “ข้าพเจ้ากับทหารทั้งปวงปรึกษากันเห็นว่าตัวท่านป่วยอยู่ จะขอเลิกทัพกลับไปเมืองกังตั้งก่อน แล้วจึงค่อยยกมาทำการศึกด้วยโจหยิน”

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ลุกขึ้นแล้วว่า : “ตัวเราแลท่านทั้งปวงเป็นทหารกินเบี้ยหวัด แต่ตัวเรานี้คิดจะสนองคุณนายจึงมาทำการทั้งนี้ ถึงมาตรว่าชีวิตเราจะตายในท่ามกลางศึกก็ให้อาานม้าปิดซากศพไว้ เร่งทำการต่อไป แลท่านทั้งปวงเป็นนายหมวดนายกองสิ้นทุกคน เหตุใดมาวิตกถึงเราป่วยอยู่ แลมิได้ยกออกรบพุ่งด้วยข้าศึกนั้นมิสมควร” แล้วจิวอี้ก็แต่งตัวใส่เกราะถือทวนขึ้นม้า (น.680)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้พอรู้ว่าทหารโจหยินมาร้องคำก็โกรธ เรียกหาตัวเทียเถา และถามในสิ่งที่เป็น การเปิดประเด็นการสนทนาว่า ตัวเทียเถาเป็นรองแม่ทัพรู้ว่าทหารโจหยินมาร้องคำเหตุใดจึงไม่บอก การถามอย่างตรงไปตรงมาดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้หลักตรงประเด็นในการสนทนา เทียเถาจึงตอบกลับว่าเกรงแผลจิวอี้จะกำเริบขึ้น จิวอี้จึงถามกลับด้วยการใช้คำถามที่เกี่ยวข้องข้างต้นว่า ท่านนิ่งเสียไม่ออกสู้รบท่านคิดประการใดหรือ การถามอย่างตรงไปตรงมาดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้หลักตรงประเด็นในการสนทนา เทียเถาจึงตอบว่า จะถอยกลับเมืองกั๋งตั้งแล้วจะยกทัพมาใหม่ จิวอี้จึงโกรธและกล่าวขึ้น โดยหวังให้ทหารเห็นความมุ่งมั่น ไม่กลัวตายของตนว่า “ตัวเราแลท่านทั้งปวงเป็นทหารกินเบี้ยหวัด แต่ตัวเรานี้คิดจะสนองคุณนายจึงมาทำการทั้งนี้ ถึงมาตรว่าชีวิตเราจะตายในท่ามกลางศึกก็ให้อาานม้าปิดซากศพไว้ เร่งทำการต่อไป และท่านทั้งปวงเป็นนายหมวดนายกองสิ้นทุกคน เหตุใดมาวิตกถึงเราป่วยอยู่ และมีได้ยกออกรบพุ่งด้วยข้าศึกนั้นมิสมควร” การพูดดังกล่าวเป็นการพูดเพื่อให้ทหารนั้นเห็นว่าจิวอี้ตระหนักในหน้าที่ของตน จึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูด เพื่อให้เหล่าทหารนั้นเลิกกังวลในอาการป่วย และแสดงออกถึงความเข้มแข็งของการเป็นแม่ทัพของจิวอี้ด้วย

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ใช้หลักตรงประเด็น และหลักวิธีพูด ในการสนทนากับเทียเถาและทหาร ทำให้การสนทนาสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 26

โลซกกลับมาเมืองจสองกุ่ม จึงเข้าไปหาจิวอี้ จิวอี้เห็นโลซกมาก็ดีใจแล้วถามว่า

จิวอี้ : “ท่านไปทวงเมืองเกงจิ๋วได้แล้วหรือ”

โลซกจึงเอาหนังสือให้จิวอี้ดู จิวอี้แจ้งดังนั้นก็โกรธกระทืบเท้าแล้วว่า

จิวี่ : “ท่านนี้แพ้ความคิดขงเบ้งแล้ว ซึ่งว่ามาในหนังสือว่ายึดเมืองเกงจิว้นั้นหากำหนดไม่ จะรู้ว่าเล่าปี่จะได้เมืองเสฉวนเมื่อใด แม้ตีเมืองเสฉวนไม่ได้เราก็จะมีได้เมืองเกงจิว้นั้น หนังสือจะ นี้ จะเอามาต้องการสิ่งใด แล้วมีหน้าซ้ำใส่ชื่อตัวเป็นนายประกันอีกด้วยเล่า ถ้าเล่าปี่ไม่คืนเมืองให้ ความผิดก็จะไม่พ้นตัวท่าน แม้ขุนกวนจะเอาโทษท่านจะคิดประการใด”

โลซก ได้ฟังดังนั้นตกตะลึงนึ่งไป แล้วจึงว่า : “เล่าปี่นี้เห็นจะไม่คิดคดต่อเรา”

จิวี่จึงว่า : “ข้าพเจ้าคิดถึงท่านซึ่งมีคุณได้ให้อาหารแก่ข้าพเจ้าเมื่อคราวซัดสนนั้น จึงช่วย เตือนสติทั้งนี้ ท่านอย่าคิดวุ่นวายไปเลย เราคอยทำทหารซึ่งไปสืบข่าวราชการโจโจกกลับมาแล้ว จึงจะคิดการสืบไป” (น.7-8)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวี่เห็น โลซกกลับมา จึงถามโลซก ว่า“ท่านไปทวงเมืองเกงจิวี่ได้ แล้วหรือ” การพูดดังกล่าวนี้เป็นกรถามอย่างตรงประเด็น เนื่องจากจิวี่คอยฟังข่าวว่า โลซกไป เสรจาทวงเมืองได้ความว่าอย่างไร จึงสอดคล้องกับการใช้หลักตรงประเด็น ในการสนทนา โลซก จึงเอานหนังสือให้จิวี่ดู จิวี่นั้นรู้ในความคิดขงเบ้ง จึงโกรธและพูดขึ้นว่า โลซกแพ้ความคิดขงเบ้ง ในหนังสือนี้ไม่มีกำหนดคืนเมือง หากตีเสฉวนไม่ได้ก็จะไม่คืนเกงจิวี่ แล้วโลซกยังใส่ชื่อตนเป็น นายประกัน หากเล่าปี่ไม่คืนเมืองความผิดก็จะมีแก่โลซก จากการพูดของจิวี่เป็นการพูดให้ข้อมูล ที่จิวี่นั้นรู้เท่าทันความคิดขงเบ้ง จึงสอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณ ในการสนทนา โลซกที่คิด ไม่ถึงจึงตกใจเมื่อรู้ข้อมูลจากจิวี่ จึงเอ่ยว่า“เล่าปี่นี้เห็นจะไม่คิดคดต่อเรา” จิวี่เห็นปฏิกิริยาโลซก จึงกล่าวปลอบใจแก่โลซกว่า ตนเห็นว่าโลซกเคยมีบุญคุณช่วยเหลือตนมา จึงพูดเตือนสติ และ ปลอบใจโลซกว่าอย่าเพิ่งคิดวุ่นวายไป รอทหารที่ไปสืบข่าวโจโจกกลับมาจึงค่อยคิดต่อ การพูด ดังกล่าวเป็นการพูดเพื่อปลอบใจให้โลซกคลายความกังวล จึงใช้หลักการพูดโดยการพูดเข้าเป็น พวกเดียวกับโลซก และจะช่วยกันคิดแก้ไขภายหลัง จึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูดในการ สนทนา คือ พูดให้ชัดเจน เพื่อให้โลซกเข้าใจคลายความกังวล

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวี่ ใช้หลักตรงประเด็น หลักปริมาณ และหลักวิธีพูดใน การสนทนากับโลซกทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 27

อยู่มาทหารไปสืบราชการ ณ เมืองเกงจิวกลับมาบอกจิวอี้ว่า ในเมืองเกงจิวนั้นเล่าปีให้ทหาร และชาวเมืองทั้งปวงนุ่งขาว โปกผ้าขาวทุกคน

จิวอี้ตกใจ จึงถามว่า : “เหตุผลทั้งนี้เป็นประการใด”

ทหารนั้นจึงบอกว่า : “นางกำสรวลอินภรรยาเล่าปีตาย”

จิวอี้จึงว่าแก่โลซกว่า : “เราคิดคลอบายได้สิ่งหนึ่ง เล่าปีอยู่ในเงื้อมมือเราแล้ว”

โลซกจึงถามว่า : “ท่านจะทำประการใด”

จิวอี้จึงว่า : “บัดนี้เล่าปีหาภรรยาไม่ เห็นจะคิดอ่านหาภรรยาใหม่ นางซุนสูหยินน้องของ นายเรายังมิได้มีสามีแล้วก็มิฝีม้อยู่ เราจะจัดข้าหญิงสักร้อยคนให้ถือเครื่องศัสตราวุธเข้าอยู่ในตึก จัดแจงที่อยู่ให้ชอบกล แล้วจะให้ซุนกวนมีหนังสือไปถึงเล่าปีว่า จะยกน้องสาวให้เป็นภรรยา ลวงให้เล่าปีมาทำงาน ณ เมืองลำซี เราคิดอ่านจับตัวเล่าปีใส่คุกไว้ แล้วจึงจะให้ทหารไปหาขงเบ้ง ให้เอาเมืองเกงจิวมาเปลี่ยนเอาตัวเล่าปี เมื่อได้เมืองเกงจิวแล้วจึงจะคิดการสืบไป ตัวท่านก็จะพ้น ความผิด”

โลซกได้ฟังก็เห็นชอบด้วย จิวอี้จึงให้เขียนหนังสือตามที่คิดไว้นั้นให้โลซกเอาไปให้ ซุนกวน (น.8)

จากบทสนทนาข้างต้น เมื่อจิวอี้รู้จากทหารว่าเล่าปีให้ทหารและชาวเมืองเกงจิว นุ่งขาว โปกผ้าขาวทุกคน จึงตกใจและถามทหารว่า เหตุผลที่ต้องแต่งเช่นนั้นคืออะไร เป็นการถามอย่าง ตรงไปตรงมา หลังจากที่ได้อินข่าวจากทหาร จึงสอดคล้องกับการใช้หลักตรงประเด็นในการสนทนา ทหารจึงให้ความร่วมมือตอบกลับไปว่า ภรรยาเล่าปีตาย จิวอี้จึงหันไปพูดกับโลซก โดยการพูดขึ้นมา ว่าตนมีกลอุบายอย่างหนึ่ง เล่าปีจะอยู่ในเงื้อมมือเรา เป็นการพูดให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่การสนทนา เพื่อพูดคุยกับ โลซกถึงแผนการที่ตนคิดกำจัดเล่าปีได้ จึงสอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณ คือ พูด เพื่อเริ่มสนทนากับโลซก โลซกจึงถามถึงแผนการนั้น จิวอี้จึง เล่าถึงแผนการว่า ตนจะให้ซุนกวน

ยกน้องสาวให้เป็นภรรยาใหม่เล่าปี และจะลวงให้เล่าปีมาเมืองลำชี จากนั้นจึงจับเล่าปีเป็นตัวประกัน แล้วให้ทหารไปทางขึงเอาเมืองเกงจิ๋วมาเปลี่ยนเอาตัวเล่าปีไป จิวอี้พูดเพื่อต้องการตอบคำถาม โลกชถึงแผนการของตน โดยการพูดดังกล่าวมีการอธิบายถึงแผนการอย่างเป็นลำดับขั้นตอนตามวิธีการ ดังนั้น จึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูดในการสนทนา ซึ่งเมื่อ โลกชได้ฟังแล้วก็เห็นด้วยกับแผนการนั้น

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ ใช้หลักปริมาณ และหลักวิธีพูดในการสนทนากับ โลกช ทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผล

บทสนทนาที่ 28

จิวอี้ได้ฟังโลกชเอาเนื้อความมาแจ้ง ก็โกรธแล้วกระต๊อบเท้าว่า

จิวอี้ : “โลกชนี้แพ้ความคิดขงเบ้งแล้ว อันน้ำใจเล่าปีนั้นหาเหมือนปากไม้ เมื่อเล่าปีอยู่กับบ่าวเล่าปีเขาก็คิดร้ายต่อบ่าวจะชิงเอาเมือง บัดนี้เล่าปีคงจะคิดอันใดกับเล่าเจียงเมืองเสฉวนแล้ว แต่หากจะไม่ให้เมืองเกงจิ๋วแก่เราจึงแกล้งบิดพลิ้วทั้งนี้ ตัวท่านผู้รับจะพลอยได้รับความเดือดร้อนด้วย ข้าพเจ้าคิดกลอุบายได้อย่างหนึ่ง ถ้าขงเบ้งความคิดน้อยก็หาพินมือเราไม่ แต่ท่านอุตสาห์กลับไปเมืองเกงจิ๋วครั้งหนึ่งก่อน”

โลกชจึงถามว่า : “กลอุบายท่านคิดไว้ประการใด”

จิวอี้จึงว่า : “ท่านอย่าไปหาขุนกวนเลย เร่งกลับไปเมืองเกงจิ๋วบอกเล่าปีว่า ซึ่งเล่าปีไม่ไปตีเมืองเสฉวนด้วยเล่าเจียงเป็นแซ่เดียวกันกับเล่าปีกลัวคนทั้งปวงจะนิินทาก็ชอบอยู่แล้ว บัดนี้ขุนกวนปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าจะยกไปรบเมืองเสฉวน ถ้าได้แล้วก็ยกให้เล่าปีจะขอเอาเมืองเกงจิ๋วคืน”

โลกชจึงว่า : “ซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองเสฉวนนั้นเห็นจะได้โดยยาก เพราะเมืองเสฉวนเป็นทางไกลกันดารนัก”

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะว่า : “โลซกนี่ชื่อนัก ไซ่เราจะไปตีเมืองเสฉวน โดยจริงนั้นหามิได้ เราจะหลอกให้เล่าปี่ดีใจว่าเราจะไปตีเมืองเสฉวน ครั้นไปถึงหน้าเมืองเกงจิ๋วเราจึงจะให้ไปขอเสบียงเล่าปี่ เล่าปี่ไม่รู้ตัวก็จะออกมารับเลี้ยงดูเรา เราจึงจับตัวเล่าปี่ฆ่าเสีย คินเอาเมืองเกงจิ๋ว จะได้รับความแค้นซึ่งเราแพ้งเบ้ง ทั้งตัวท่านก็จะพ้นความผิด” โลซกได้ฟังก็เห็นชอบด้วย (น.38)

จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้รู้ทันความคิดของเบ้ง จึงกล่าวแก่โลซก เพื่อให้โลซกนั้นรู้ความจริงว่า ขงเบ้งคิดบิดพลิ้ว โดยพูดให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่การสนทนา ให้โลซกเห็นว่าขงเบ้งคิดบิดพลิ้ว และโลซกก็จะเดือดร้อน และพูดบอกว่าตนคิดอุบายใดอย่างหนึ่ง แต่โลซกต้องกลับไปเกงจิ๋วอีกครั้ง การพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณ ในการสนทนา เพื่อให้โลซกเข้าใจในสิ่งที่เป็นความจริง โลซกจึงถามถึงอุบายของจิวอี้

จิวอี้ จึงพูดถึงอุบายให้โลซกฟังว่า ให้โลซกกลับไปเกงจิ๋ว แล้วบอกเล่าปี่ว่า ชุนกวนคิดตีเสฉวน ถ้าตีได้จะยกให้เล่าปี่ แล้วขอเกงจิ๋วคืน การตอบคำถามดังกล่าวเป็นการให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่โลซก จึงสอดคล้องกับการใช้หลักปริมาณ ในการสนทนา แต่โลซกเป็นคนซึ่งไม่รู้ทันความคิด จิวอี้จึงเอ่ยถามขึ้นว่า ถ้าจิวอี้จะยกไปตีเสฉวนเห็นจะได้โดยยา เพราะทางกันดารนัก

จิวอี้ได้ฟัง จึงอธิบายถึงแผนการอย่างละเอียด เป็นขั้นเป็นตอนให้โลซกเข้าใจว่า จะหลอกขอเสบียงเล่าปี่ เมื่อเล่าปี่ออกมาจะจับตัวฆ่าเสีย ก็จะได้เกงจิ๋วคืน ทั้งโลซกก็พ้นความผิด ทำให้โลซกเกิดความเข้าใจและเห็นชอบในแผนการดังกล่าว ขอมทำหน้าที่พูดอีกครั้ง การพูดดังกล่าวจึงสอดคล้องกับการใช้หลักวิธีพูดในการสนทนา

สรุป จากบทสนทนาข้างต้น จิวอี้ ใช้หลักปริมาณ และหลักวิธีพูดในการสนทนากับโลซก ทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผล